

„Kättemaksukontor“ * „Turbo“ tunniplaan

KOOLILASTE AJAKIRI

HIND 2,24 €

10
2013

HEALAPS

Leelo Tungal

ON OKTOOBER...

On oktoober,
mis seal öelda!
Halva ilmagagi mõelda
võime siiski hea peale –
kas või näiteks pea peale!

Pähe õppimiseks vali
välja lahe laul või nali,
valem, luuletus või tehe –
pea on peamist sorti ehe!

Pead ei tohi hätta jätta –
teda tuleb toita-katta.
Peamine, et poleks jahe
kallis kahe kõrva vahel!

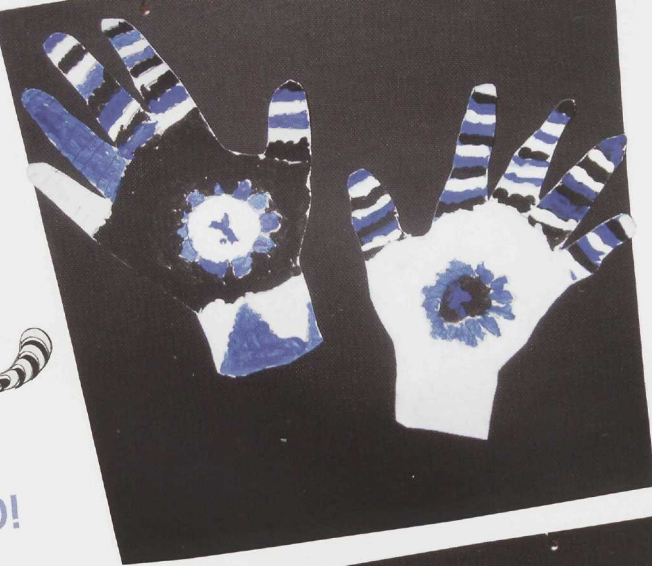
Mütsid kuklas, uudistame:
mitu kurge, mitu hane
lendas üle, silmil noobel
nokatsmüts...
Nojah, oktoober!

HEAD SÕBRAD JA SUGULASED!

Kuna septembrikuus välja
kuulutatud võistluste lõpp-
tähtaeg polnud veel selle
numbri trükkimineku hetkeks
kätte jõudnud, siis ilmutame
uute auhinnaaegade nimesid
novembrinumbri.
Tripsuke kannatust –
aeg lendab linnutiivull!

Igavessti Teie,
Triibu-Liine

Aina Kuzakmetova
Tallinna Kopli Noortemaja kunstiringist

Feliks Ševišuk
Tallinna Kopli
Noortemaja kunstiringist

Milana Permjakova
Tallinna Kopli
Noortemaja
kunstiringist

Lisanne Li Eensoo
Tallinna Kopli
Noortemaja
kunstiringist

Täname Kultuuriministeeriumi, Kultuurkapitali ja Hasartmängumaksu Nõukogu.
Suur aitäh Haridus- ja Teadusministeeriumile, kes tellis ajakirja meie põhikoolidele!

HEA LAPS

SELLES NUMBRIS:

LAHEDAT LUGEMIST

- Anne-Liis Tamme „Sügis“, Enda Naaberi „Elutark Kusti“ — 4
Sandra Särje „Metsaralli“ — 5
Laura Lehtme Eestimaa loodusest — 6
Maria Johanna Keeduse jutt, Tarmo Vaarmetsa värsid — 7
Greetel Kala „Hambahaldjas“ — 8
Chatren Carmen Kleini muinasjutt — 9
Kadri Vileni šokolaadijutt — 10
Oma sulega: Katariina Järve luulet — 12

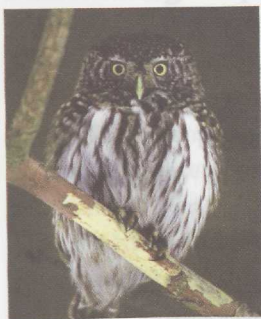
GALERII

Mustamäe Laste Loomingu Maja — 13

MAAILM MEIE ÜMBER

- Tore loodus: Mai Zernask kortslehest — 14
Tere, lind! Peep Veedla värbkakust — 16

- Seened loodusemuuseumis — 18
Järgehoidja — 19
Vahva vahetund Mooste koolis — 20
Poster 1: „Kättemaksukontori“ — 21
Poster 2: „Turbo“ tunniplaan — 22

TEE ISE!

- Osavnäpp: Lully Gustavsoni kinkekott — 25
Mustkunstnik Ande münditrikk — 26

- Irise maalitud tennised — 27
Sandra sööginurk: kukeseene-suvikõrvitsapitsa — 28

NUPUTA JA NAERA

- Ilmar Trulli ristsõna — 29
Lembitu mõistatus, viktoriin — 30
Päetisme — 31
Naeru-uss — 32

ELUMELU

- Uudised — 33
Mall Türk Vanemuise uuest lastetükist — 34
Seiklus: Megazone — 35
Thomas Scheileke koomiks Seiklus: Megazone — 36
Kinouudis: „Turbo“ — 37
Hobid ja huvid: Carlos Liiv Kuressaarest — 38
Siit ja sealt: mitut masti rekordid — 39
Sõber Veltzi rokikool: Rokkfestivalidest I — 40
Autonimed: Pontiac — 42
Barbindus: Kurjalinnud kosmoses — 43
Rekato: uued Ravensburgeri lauamängud — 44

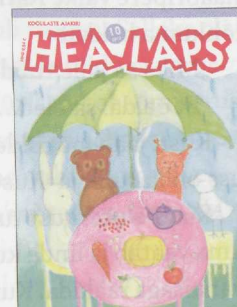
Ajakiri Hea Laps ilmub 1994. aastast

Väljaandja: MTÜ Hea Laps
Harju 1, 10146 Tallinn, tel: 631 44 28
e-post: toimetus@healaps.ee

Peatoimetaja: Leelo Tungal
Kujundaja: Vivika Kalt
Levi: Anna-Magdaleena Kangro

Trükk: Reusner AS
Ajakiri Hea Laps on autorikaitse objekt

Tellimine ja info: www.healaps.ee
meili teel tellimine@healaps.ee
ja Eesti Posti koduleheküljelt
Hind üksikmüügis 2,24

Kaaneplilt: Kaie Kal

Kusti oma
lemmikuga.

Autorifoto

ELUTARK KUSTI

Enda Naaber

Kui Kusti allikani jõudis, tundis ta, et mets kõneleb temaga. Ja allika vees peegelduvad puud on kui sugulased, kel omad jutud rääkida. Seepärast kummardus Kusti vee kohale, haaras peoga selle kristalsust ning jõi suure sõõmuga, teades, et selle eest tuleb tänada.

„Täna, oled lahke andja!”

Mõnikümmend meetrit kodu poole märkas Kusti murdunud tamme. Nädal tagasi oli saarel olnud torm, kõige rohkem oli ta räsinud Viidumäe kandis. Seda ütles isa Kustile.

„Puudel oli kindlasti valus,” arvas seepeale Kusti.

Murdunud tamm-hiiglane lamas nagu vaenlasest niidetud. Kusti silitas puud. „Sa elad veel kaua, sinust tehakse nüüd mööblit.”

Eemal määgis lambakari, naabripere oma. Kustile meenus, kuidas ta paar aastat tagasi koos karjusega karja hoidis. Karjus oli siis öelnud: „Jah, inimesed on mõnikord nagu peata lambakari.” Kusti kugistas selle tõe valusalt alla. „Ja lambakari on mõnikord nagu ehmunud inimene. Ei tea, kuhu poole liikuda,” arvas Kusti.

Ta surus ühe lamba vastu põlvi, kallistas teda. Kusti armastab loomi, armastab putukaid. Kui keegi ütleb, et inimene on töökas nagu sipelgas, siis Kusti arvab: „Inimene hammustab nagu sipelgas.” Seda on ta tundnud, kui naabripere väike Karla jonnipunnina tema mängumaale tuleb ja seal asju lõhkuma hakkab.

„Miks sa jälle tulid?”

„Et öelda: sa oled... vihmauss!”

Kusti jääb mõtisklema. Karla püüdis teda solvata, kuid ta ei solvu. Vihmauss on kasulik ja Kusti arvates isegi armas.

Kusti elutarkust tunnistab aga veel seegi, et ta hommikul trepile läheb, ilma vaatab ja linde kuulatab, nagu teeb seda vanaisa... Pärast on, millest vanaisaga rääkida. Kummalgi oma elutarkus.

Anne-Liis Tamm
Viljandi maagümnaasiumist

SÜGIS

Sügisese päikesäras
langeb kuldseid lehti.
Tänaval on tädi agar,
ajab kotti prahti.

Kaunis sügis meile jagab
lahkelt oma ande,
mina olen väga tubli,
õunu koorin tunde.

Kui on kirju sügis läbi,
tuleb valge lumi,
siis ma istun laua taga,
moosisaia pugin.

Stephan, 1 klass, p...

Kundla Johannes

Barrow Raul Jack

Veski Rasmus Moorits

Vanalinna
Hariduskollegiumi
Kunstimaaja näituselt

Metsaralli

Haapsalu Linnavalitsuse auhind mullusel Sten Roosi muinasjutuvõistlusel

Sandra Särg Haapsalu gümnaasiumi 9a klassist

Metsas käis hiirerahva seas sagimine, kuna tulemas oli võidusõit. Naabermetsast pidi tulema sealne parim sõitja, ta oli nii paljudele iidoliks ja temaga sooviti võistelda. Seda sai aga teha üks ja parim.

Kõikvõimalikud hiired, kes mõistsid kokku panna võistlusauto, olid abiks. Uue võistlusauto kereks oli vana käbi, mis oli võistlevale hiirele täpselt paras. Rattad tehti tugevast puukoorest. Et auto edasi liiguks, tuli meisterdada puulehest purje moodi vidin. Tuule allasaamisel liiguks auto siis veel kiiremini.

Mõlemad võistlejad võisid täiustada ja kujundada auto täpselt oma soovi järgi, kuid eeskirjad nõudsid, et kere peab olema käbist ja selle mass mõlemal autol täpselt sama suur.

Võistluspäeva kätte jõudmisel olid kõik väga põnevil. Võistlejateks said oma metsa hiir Jaanus ja naabermetsa Jüri. Mehaanikud, kohtunikud ja võistlejad olid juba varakult raja läheduses ja seadsid viimaseid asju valmis. Pealtvaatajad kogunesid igasse raja nurka, et üritada tervet sõitu näha. Mõnel oli isegi plaanis

sõidukitele järele joosta.

Autod joonel, mehaanikud rajalt lahkunud, vaatasid kohtunikud vee üle, kas võib stardi anda. Pärast stardi-pauku hakkasid kõik hiirepered metsikult kaasa elama. Kumbki võistleja ei tahtnud teisele alla jääda, võistlus oli tasavägine: igas kurvis oli üks eespool ja teine taga ning nii vaheldumisi – mõlemad finišile sama lähedal.

Järsku juhtus midagi naabermetsahiire sõidukiga ja see ei liikunud enam edasi. Omametsahiir ei pannud seda tähele ja sõitis finišisse. Kõik olid õnnelikud ning jooksid teda õnnitlema. Jaanus hakkas silmanurgas otsima Jüri ja kui ta teda nägi, jooksis aitama. Koos lükkasid nad auto finišini.

Auhind, mille pärast võisteldi, oli magus. Selleks oli võimalus terve talv veeta soojustatud ja toiduga varustatud urus. Jaanusel oli kahju, et Jüril sõit ebaõnnestus ning ta kutsus sõbra endale talveks urgu seltsiks.

Metsarahvas imestas Jaanuse heatahtlikkuse üle ning temasse suhtuti sümpaatia ja austusega. Jagatud rõõm on kahekordne rõõm!

Lugu, mis räägib Eesti loodusest tulevikus

Kaitseministeeriumi võistlusel „Minu tuleviku Eesti” äramärgitud töö

Mia Tamme Gustav Adolfi Gümnaasiumist

sõrmkäpp ja kärbesõis.

Aastal 2579 levib huntide seas haruldane haigus. Teadlased nimetavad seda kollase kassi tõveks. Selletõttu tuleb paljudele huntidele selja peale paljaid triipe ja huntidel on ebamugav sügelus. Aastal 2581 leiti aine, mis huntide sügelust vähendab. Seda süstitakse üle 500 hundile, kellel seejärel haigus kadus.

Aastal 2611 hakkavad Eestis käima flamingod. Nad on täielikult muutunud: nende sulekate on palju paksem, et flamingodel poleks külm, ja nende jalad pole enam nii tundlikud ja hellad. Flamingod jäävadki vist nüüd suviti Eestis käima ja see meeldib väga loodusfotograafidele.

Aastal 2687 avastatakse uus tamme liik. Selle nimeks saab Marioni tamm, sest just Marion Süsik avastab selle liigi. Marioni tamme lehed on teistsugusest koostisest kui harilikul tammel. Marioni tammetõrud on tumemustad ja sisaldavad mürgist ainet, millel on raviomadused. Sellega saab ravida liigesepõletikku.

Aastal 2728 leitakse Eestis veider putukas. Peale pikemat uurimist tuleb välja, et see on soomusmardikas, kes toodi kuidagi Eestisse sisse. Soomusmardikat pole mõtet ära hävitada ega minema ajada. Parem oleks lasta tal Eestis elada. Aastal 2730 kadusid soomusmardikad Eestist.

Aastal 2842 teevad sääriksäased suure pöörde ja hakkavad inimeste verd imema. See kohutab tavalisi eestlasi ja nad ostavad väga suurtes kogustes sääsemürki. Tulemuseks on see, et sääsed surevad enamjaolt välja ja selle üle on kõigil hea meel. Järgmisel aastal olid aga sääsed tagasi ja kõik läks vana viisi.

2955 aastal levib varblaste kaudu maltsapalavik, mille teadlased just avastasid. Soovitatav pole varblastele, kes käituvad imelikult, väga ligidale minna ja parem oleks üldse eemale hoida. Maltsapalaviku vastu saab vaksineerida. Aastal 2956 ei leitud enam ühtegi maltsapalavikuga varblast. Maltsapalavikku arvatavasti enam Eestis esile ei tule.

Laura Lehtme Tartu Kivlinna Gümnaasiumist

250 aastat edasi ehk aastal 2263 surevad mujal maailmas jääkarud ja viimased on Tallinna loomaaias. Jääkarud Horenoe ja Plista on pideva jälgimise all. Tuhanded turistid tahavad näha ja pildistada viimaseid jääkarusid. Horenoel ja Plistal õnnestub saada kolm väikest kutsikat. Vanim tüdruk on Lõpp, poiss on Viimane ja väksem tüdruk ristiti Maailmaks. Lõpp müüakse maha Gröönimaale ja Viimane ning Maailm on suuremaks saades kohustatud paarituma. Mõne aja pärast ehk aastal 2281 on jälle kõik kohad jääkarusid täis.

170 aastat edasi, aastal 2451, surevad Eestis välja metskitsed, sest nende nahk on väga hinnatud ja paljude stilistide arust lahe. Metskitsi ei õnnestugi Eestisse tuua. Alles 5 aasta pärast, kui üks metsavaht Valgast oli näinud neid oma metsas, saadi teada, et metskitsed on vabatahtlikult tulnud Lätist Eestisse.

Aastal 2464 jäävad Eestis orhideed väga haruldaseks. Nähtud on põhiliselt püramiidjat koerkäppa, arukäppa ja lõhnavat käoraamatut. Enamus varasematest orhideeliikidest jääb looduskaitse alla. 2471 leiutas Grete Orav tõhusa orhideeväetise, mis tõi tagasi kümnekond orhideeliiki, nende hulgas täpiline

Mina lõksus ehk lõunasöögita

Tarmo Vaarmets

SOKILUGU

Pesunööri, kus püksid
köiel kõndima läksid,
kõrvahark minu sokki
tuli tantsima rokki.
Kostsid parimad palad,
kaasa löid minu jalad.
Haaras putukat võdin –
tegi mu päkale kõdi.
Viuhti! – sokk jalast kargas,
tantsutäht tema pardal.

MAKARON JA KAMAR

Makaron ja kamar on
sõbrad väga head,
koos valmis kas või küpsema
kuuma panni peal.
Tšillivad kui mererannas,
pruuniks saavad ihud,
turjad päris tuliseks.
Laps neil peale puhub.

Maria Johanna Keedus Tartust

„K arpuhh!” löödi uks kinni. Vaatasi ringi: väikesed inimesed istuvad laudade taga. Suur inimene on aga püsti, seisab teiste ees. Nii palju inimesi! Nüüd peab ettevaatlik olema.

Ma lendan suurele rohelisele asjandusele lähemale. Istun sellele rahulikult peale, kuid hakkam libisema! Libisen ja libisen, kuni kukun valge pulbri sisse. See maitseb nii imelikult! Tõusen püsti ja lendan, lendan, lendan. Valgus paistab sisse, aknalaul olev taim kumab kergelt rohelist valgust, kollased seinad – ah, see on hetk, mil ma naudin kogu südamest oma tiibu!

„Kr-rr!” Köht koriseb. Pole muret, sööki on mu siin küllalt! Lendan õige beežis pluusis tüdruku juurde, tema paistab mahlane. Hiilin tipa-tapa tema käe juurde ja...

„Aaaa! Mehhiko valgekärbes, aa-aa, surmav, ajage ta välja!”

Mida? Mis mehhiko valgekärbes? Mina olen puhtatõuline Eesti kärbes! Ema armastas hobuseid.

On kuidas on. Oot-oot! Mehhiko valgekärbes – aa, surmav? Suur inimene teeb akna lahti ja beežis pluusis tüdruk paneb mulle peale punase korgi – peaaegu nagu minu oma maja! Aga seinad on kleepuvad.

Tunnen värsket õhku, see on käegakatsutav, vabandus! Mind kukutatakse pimedast kleepuvate seintega kohast välja, akna taha ja aken tõmmatakse kinni. Jee, juhuu, ma olen vaba! Ainult üks asi on halb: oma lõunasöögist jäin ilma!

Hambahaldjas Hannaliisa

Greetel Kala Nõmme Põhikoolist

Oli üks tavaline õhtu. Või vähemalt nõnda paistis see kõigile, kaasa arvatud Hannaliisa. Oma haldjarüüd selga sättides ei tundunud tema jaoks mitte miski teistsugune. Ka see oli tava-pärane, et pisike hambahaldjas enne öist hambaretke tükk aega oma võlukepikest ja haldjakotikest otsis.

Lõpuks kodust hambaretkele lennates tekkis Hannaliisal kõhtu imelik tunne. Salapärane tunne polnud kohe kindlasti mitte see paha tunne, mille saad, kui oled liigselt kommidega maiustanud, või too kõditav tunne, kui peitust mängides ringi hiilid.

Hannaliisa lendas mööda oma lemmik-kommipoest. Seal müüdi roosaid karamelle. Kuid pisikesed tulu-kesed, mis igal öösel akendel helkisid, olid sel õhtul kustunud. Ja kuueaastasel Marial, kel iga kuu üks hammas suust kukub, oli padjaalune tühi. Peale selle polnud ka Nikolase padja all ega peal mitte ainsatki hammast, kuigi mõlemad tema esihambad olid kaks nädalat suus loksunud.

Väike hambahaldjas lendas läbi veel mitmed majad. Kuid mitte kuskil ei saanud ta tuua lastele rõõmu ja üllatusi.

Hannaliisa lendas vana karuselli katusele ning jäi mõttesse. Mitte kunagi varem polnud ühelgi tema hambaretkel juhtunud, et Hannaliisa oleks pidanud tagasi koju lendama ilma ühegi piimahambata.

Oh, mida ta küll teistele ütleb? Kuidas saab nüüd ilma laste hammasteta teha haldjatolmu, mis annab liblikatele ja haldjatele tiivad? Pea muremõtteid täis, tahtis ta juba hakata koju minema, kuid siis ta nägi, et otse vana karuselli vastas oleval kahekordsel majal rippus silt „Hambaarst”. Veel eelmisel ööl polnud see seal rippunud. Väike haldjatar oli solvunud. Kuidas sai tema pisitillukesse linnakesse kolida keegi, ilma et Hannaliisa oleks seda märganud?

Kuid hambahaldjas Hannaliisa oli väga taibukas tütarlaps. Haldjapiiga hiilis salamahti hambaarsti majja. Oma haldjakotikesest otsis ta kommid ja vahetas need

hambaplommidega ära. Nüüd saab iga laps endale plommi asemel suhu suhkruise maiuse. Teel majast välja võlus pisike haldjas kõik joogid ja vee, mis hambaarstil olid, limonaadiks.

Lõpuks lendas Hannaliisa tasakesi itsitades läbi tähistäeva kodu poole, mõeldes sellele, et varsti saab ta jälle laste patjade alla kuldmünste poetada ning iga haldjas ja liblikas saab endale tiivad.

Arte Gümnaasiumi aastanäitusel

Andra-Helena Toomet
Pärnu Ülejõe
Gümnaasiumist

Kaasaegne muinasjutt Eestimaal peredest

Hea Lapse pisipõnni auhind mullusel Sten Roosi muinasjutuvõistlusel

Chatren Carmen Klein Pärnu Rääma kooli 4. klassist

Elas kord üks tüdruk, kelle nimi oli Kelly. Ta oli alles kolme aastane. Tema pere elas Eestimaal ühes väikeses alevikus vaikel tavalal, kus oli ainult kolm maja. Kolmes majas kokku elas kolm perekonda ning igas perekonnas kasvas kolm last. Kahjuks töötasid kõikide perede isad Soomes, sest Eestimaal polnud neil tööd ja pered pidid ilma isadeta hakkama saama. Kellyl olid ka vanemad õed, kaksikud Kerly ja Keidy.

Ühel päeval ütles tüdrukute ema, et ta peab minema Soome isa juurde, sest isaga oli juhtunud tööl õnnetus. Kerly ja Keidy pidid sellel ajal Kelly eest hoolitsema. Paar esimest päeva polnud ilma emata väga vigagi, kuid kolmandal päeval kasutasid vanemad õed vabadust ning läksid õhtul sõprade poole, aga Kellyt kaasa ei võetud. Kelly ootas ja ootas, kuid õed koju ei tulnud. Tüdruk pani jope selga ja oma väikesest tarkusest otsustas ka tema mina oma issi juurde. Õnneks kohtus ta õues naabritädiga, kes tuli õhtusest vahetusest töölt. Ta viis Kelly tagasi koju. Kuna aga õdesid kodus polnud, viis tädid Kelly enda juurde. Väsinud tüdruk pandi

magama naabritädi kolme lapsega samasse tuppa pehmesse voodisse.

Kui vanemad õed öösel koju jõudsid, ei leidnud nad oma nooremat õde kuskilt, nad otsisid läbi pesukapi ning diivanitaguse. Vaatasid voodite alla ning isegi keldrisse, kuid Kellyt ei olnud kuskil. Tüdrukud nutsid ja olid väga õnnetud. Nuttes jäid nad magama. Kui nad hommikul silmad avasid, nägid nad, et keset kööki seisab naerunäoline naabritädi, Kelly süles.

Samal õhtul jõudis koju ema. Ta rääkis, et isa tuleb haiglast välja saades koju ega lähe enam võõrsile tööle. Kui ema kuulis väikese Kelly öisest seiklusest, siis ta küll noomis vanemaid tütreid, kuid andestas neile.

Pereisa saabuski kolme nädala pärast koju ning tema kolm tüdart rõõmustasid väga. Koju saabusid ka naabrite pereisad. Mehed tegid koos ehitusfirma ning hakkasid oma kodukohas maju ehitama.

Sellest ajast peale elavad kõik pered õnnelikult koos. Õnn saabab ka pereisad ehitustöödel. Kõikidesse peredesse on juurde sündinud üks laps, et Eestimaal ikka eestlasi rohkem oleks.

Imelised šokolaaditruhvlid

Kadri Vilen

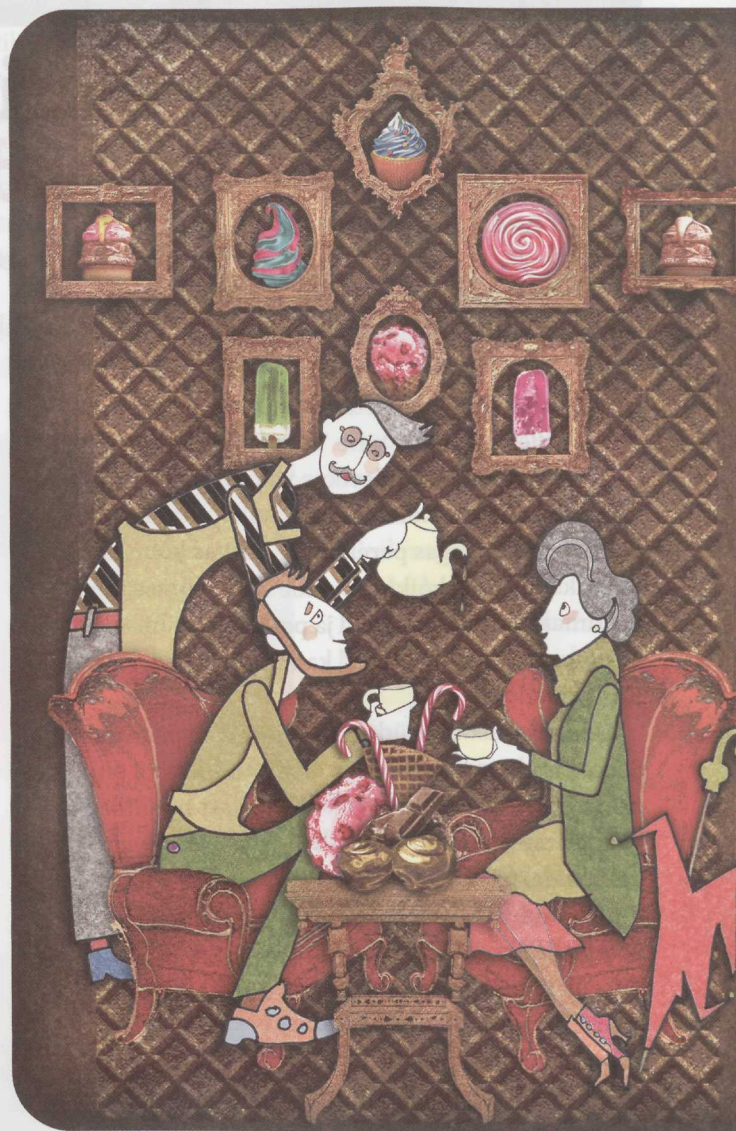
Üks muhe kommihärra pidas pisikest magusaäri. Tema tibatilluke maiustetehas asus hämaras kõrvaltänavas otse kingsepaäri vastas. Kingsepa juurest kostus alailma tasast kopsimist. Kommihärra saatis aga uksepraost tänavale magusmõrkjat šokolaadiaroomi, mis väikeste trühvlite voolimisest pilvekestena õhku tõusis. Igal hommikul täpselt kell kümme ajas kommihärra kõrvad kikki ja kuulatas: kas kingameister on juba tööpostil? Kui haamrike tuttavad kopsud löi, teadis kommimees, et kõik on korras. Kingsepp aga nuhutas ninaga ning tõdes – magusamehel on käed tööd täis ning ta võis rahulikul meelel vastupidavaid tänavakingi parandama hakata. Hea lõhn andis kingsepa kätele vilkust ning hoogu.

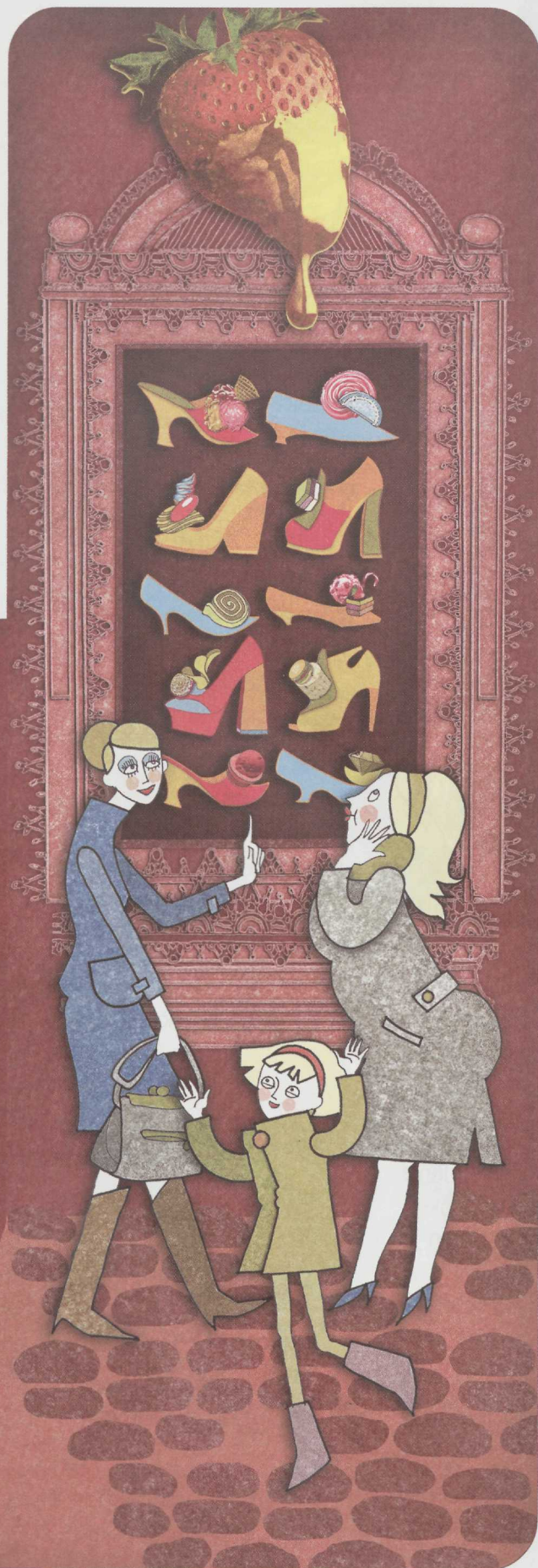
„Need trühvlid peavad küll imelised olema, mille lõhnastki piisab, et minu käed nii käbedaks teha,“ mõtles kingsepp.

Igavaid tänavakingi toodi kingsepale parandamiseks kõige rohkem. Vahel harva eksis tema juurde ka uhkeldav teatrikingapaar. Vahel, kui kingameistril aega üle jäi, võttis ta kapist oma käsitsitehtud liistud. Hoole ja armastusega paigutas ta sinna peale nahka või kangast, ehtis lukkude või nõõpidega ja õmbles. See oli tema looming, tema suur kirg ja armastus. Ta meisterdas päris oma kingi päris oma soovi järgi ja lasi sealjuures fantaasial uhkete kaartega lennata. Sest ega kingad pea alati pruunid või mustad olema – kingad võivad olla kollased, lillised, peene või ümara ninaga, lipsuga või kõrge ning saleda kontsaga. Kui värskelt sündinud kunst valmis sai, aetas meister kingapaari oma pisikesest kingsepaäri tolmusele vaateaknale. Seal oli neid kaunitare muidugi juba parajalt pikk rida. Kurb oli aga see, et hämarasse kõrvaltänavasse sattus harva mõni daam, kes seesuguseid kingi oleks kandnud.

Ühel nukralt vihmasel päraslõunal, kui tuul ulus nagu pörguline ja puid peaaegu vastu maad painutas, lähenes magusapoele vanaproua. Maru oli tema vihmarvarju pahupidi tõmmanud ning sakutas seda nüüd innuka järjekindlusega vanadaami käest lahti. Proua aga alla ei andnud. Vihmarvarjukonks oli tal kindlalt peos ning selleks, et varju naise käest kätte saada, oleks

vinguv iil pidanud selle küll koos prouaga õhku tõstma. Vahepeal see tal peaaegu õnnestuski ning daami porikingad tõusid juba lombilise tee kohalt lahti. Seejärel tuul väsis ja naine plartsatas hooga lompi ning tema porikingad vettisid sekundiga läbi. Jahe vihmavesi lirtsus tema sukkades ning varbad hakkasid külmast kipitama. Sellest hoolimata püsis pahupidi puhutud ja otsekui ribid paljastanud vihmavari kindlalt

Helin Tikerpuu

hoidja peos. „No mis see siis olgu,” mõtles tuul. „On vast vintske naine.” Ta loobus ja lendas lähimat puulatva sasima.

Vihmast märg ja lõdisev daam pugenes kommihärra töökoja ukse vahelt sisse. Huhh, kui soe ja mõnus siin oli. Ja milline lõhn! Tema elu polnud viimasel ajal just kõige lõbusam. Lapsed olid suureks kasvanud, tuba tühi. Ning teed, mida naine nii väga keeta armastas, sai ta valmistada vaid ühele. See aga polnud iseenesest mõista mingi rõõm. Tuli hingelise vihmavarjuvõitleja abikaasa oli kümme aastat tagasi merel kaduma jäänud.

„Tulge sisse, armas proua,” kutsus osav magusavoolija. Mees pani teekatla tulele ning tõstis kommitangidega pisikesele alustassile kolm hõbepaberisse keeratud trühvlikest. Ta juhatas vihmavarjuga sapsiva naise pisikese lauakese juurde ning nihutas lõvialgse tooli prouale viisakalt lähemale. Naine istus. Tema ninna tõusis kuuma ja lõhnava tee aur ning kommid oleksid justkui taldrikuäärel silma teinud: söö meid! Arglikult asetas proua ühe kommi suhu. Mm-mm! See pidi küll parim komm maailmas olema. Ja teine! See maitstes nagu suhkrupilv sinises taevas. Kolmas komm oleks äärepealt keelegi endaga alla viinud. Kuum tee soojendas naise külmunud varbad taas üles, kuid lirtsuvalt märgi kingi see ära ei kuivatanud. Nähes naise kimbatust, tõmbas kommimeister vihmakeebi üle pea ning jooksis üle tänava kingsepa juurde.

Mõne minuti pärast tulid mehikesed tagasi, kingsepal pihus mitu paari kauneid ja kunstipäraseid jalanoõusid. Daami silmad löid neid nähes särama – milline meistritöö! Kingseppmeister punastas. Lõpuks ometi leidis keegi, kellele tema töö meeldis. Õnnelikuna istus temagi lauda ning lasi kuumal teel ja maiustel hea maitsta. Mõnusasti soojas toas lobisedes möödusid tunnid ja külm tuul viis märja vihma endaga kaasa.

Järgmisel päeval tuli proua tagasi. Sel korral oli tal kaasas paber, kuhu ta öö läbi ilusaid mõtteid ja unistusi oli sikerdanud. Ta kirjeldas ilusat avarate akendega töökoda avaral vanalinnatänaval, kus oleks ruumi nii kingsepa kui kommimeistri töötoale. Valgete lindega kaetud ümmarguste lauakeste taga lobiseksid inimesed, kes trühvilõhnale vastu ei suuda panna ning uksest uudishimulikult sisse astuksid. Ning temal, endisel kurval daamil, kes nüüd enam sugugi õnetu polnud, oleks suur õnn kõigile tulijatele teed keeta ja imemaitsvaid komme pakkuda. Ning kingsepa kaunid jalavarjud võiksid ehtida iga õdusast kohvikust lahkuva heatujulise daami jalgu.

Nii jäigi imelistel šokolaaditrühvlitel üle vaid unistus tõeks teha ja uuele õdusale kohvikule magusmõrkjas aroom sisse puhuda.

OMA SULEGA

KATARIINA JÄRVE TALLINNAST

KOOL

Septembri algus teada annab, kes see aasta koolikotti kannab. Esimene klass kui koolielu algus näeb: süüdatud on elu valgus.

Kõik õpetajad, õpilased, direktor ja ka vilistlased teavad: see on parim kool, kus loevad headus ja hool.

TANTSIDES LÄBI ELU

Tants – see pole mingi hobi, et pärast, siis, kui kool on läbi. Lähed, veidi trenni teed ja pärast üle kere keed.

Tants on eraldi eluviis, kus hinne sul alati pole viis. Kui tahad saada tegijaks, pead tegema nii, et ei lõpeks jaks.

Kui tantsid läbi elu sa, võid sures kindlalt öelda: „Ei ma ole eland asjata, mis siin enam mõelda.“

SUVI

Suvi, suvi, suvi – talle kalli teen. Siis, kui tema tuli, algas lõbu peen.

Maasikad said punaseks, rohi roheliseks. Meri läks lõpuks soojaks, ja kõik joogid külmaks.

Kõigi lemmik jälle jäätis (v.a lilled – neil on väetis). Lapsed ikka jälle õues, enam külma pole põues!

Tere!

Mina olen Katariina Järve. Õpin Tallinna 32. keskkooli 5A klassis. Saan novembri alguses 12. Tegelen tantsimisega, täpsemalt showtantsuga, plaanin minna ka jazz-moderni õppima. Sellest aastast alustan jalgpalli mängimist klubis Nõmme Kalju. Mulle meeldib ka ajakirju lugeda, sealhulgas ka Head Last.

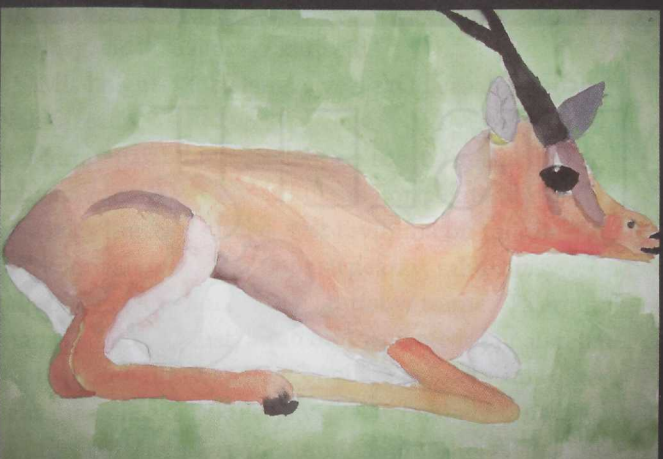
Veronika Mugu

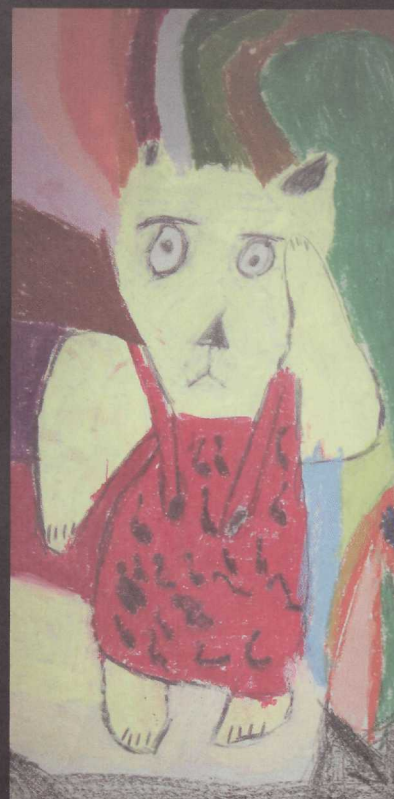
Anna Malõševa

Helina Metus

Karina Štork

Dmitri Kules

MUSTAMÄE LASTE LOOMINGU MAJA NÄITUSELT

Jekaterina Kurankova

HARILIK KORTSLEHT

Mai Zernask

ka aruniitudel, võsastikes, loodudel,
teeservadel, kraavikallastel, peenardel.

Õues ringi sibades Nähka komistas ootamatult, kukkus ja ta ninast hakkas verd jooksuma.

„Juulimemm, Juulimemm, aita mind palun!” hüüab Nähka

„Oota, oota, Nähkake, ma otsin kohe kortslehe üles ja panen selle su nina peale, kortsleht aitab ninaverejooksu peatada,” vastab ravimtaime otsiv Juulimemm.

„Räägi mulle sellest kortslehest lähemalt,” palub Nähka, pikutades kiigel, endal nina koos kortslehtedega taeva poole.

„**Harilik kortsleht** on üldnimetus paljudele väga sarnastele pisiliikidele,” pajatas memm. „Kortsleht on mitmeaastane rohtaim, mille lehepind on voldiline – sellest ka nimetus. Lehepind on kortslehel kaetud vahakihiga ja kõrge õhuniiskuse puhul veerevad seetõttu leheserva veelõhedest eritatavad veetilgad lehe keskele, jättes mulje, et on tegemist kastevee tilkadega. On levinud arvamus, et need nn „kaste-piisad” kannavad maagilist jõudu. Keskajal peeti neid tilku taevaveeks, mille abil alkeemikud püüdsid rauda kullaks muuta. Katsed ei õnnestunud, kuid selle tegevuse mälestuseks anti kortslehele ladinakeelne nimi *Alchemilla*. Seda imeveekest on omal ajal noored tüdrukud kogunud, et sellega siis nägu pesta ja igavest noorust säilitada. Õied on kortslehel kollakasrohelist ebasarikates. Kortsleht õitseb maist juulini.”

„Oi, kui huvitav! Kuidas seda kortslehte veel kutsuda võiks?” uudistab Nähka.

„Kortslehel on palju rahvapäraseid nimetusi: **kaste-kauss, krookleht, vaeslapse silmavesi, vihmakassi veekauss, kasteleht, pisaraleht**. Saksakeelne nimetus on *Frauenmantel*, inglased ütlevad *lady's mantle*, venekeelne nimetus on *манжетка*, sest taim meenutab vanaaegseid kroogetega kätiseid.”

„Mis haigusi kortslehega veel ravida saab?” tahab Nähka teada.

Memm pajatab: „Kortsleht on tõesti tubli abiline rahvameditsiinis. Rahvas kutsub kortslehte üheksavägiseks, luutõverõhuks, sest ravimina on tal nii veresooni ahendav, verejooksu peatav, rahustav, põletikuvastane kui ka röga lahtistav toime. Ta ergutab mao ja soolte talitust, aitab hingamisteede ja naistehaiguste puhul. Eks seepärast ongi teda nimetatud väike-seks maagiliseks isikuks ja väikeste haldjate taimeks.”

„Kas kortsleht kasvab ainult meie kodu lähedal?” ei taha Nähka ikka pinnimist lõpetada.

Rahvas kutsub kortslehte üheksavägiseks, luutõverõhuks, sest ravimina on tal nii veresooni ahendav, verejooksu peatav, rahustav, põletikuvastane kui ka röga lahtistav toime.

„Kortslehe liike tuntakse maailmas 300, Eestis kasvab 23. Eristatakse neid leheserva ja karvasuse järgi, aga seda suudavad teha ikka ainult taimeteadlased.”

„Juulimemm, mu ninaga on nüüd kõik korras!” killkab rõõmus Nähka ja juba tormabki uutele avastustele ja jahimaadele.

TERE, LINDI!

VÄRBKAKK

Peep Veedla

Foto: Matti Kose

Sügisel kuuleme värbkakult lisaks leevikese-
laadsetele monotoonsetele vilistustele ka
tõusvas joones esitatud vilepartiid. Ning
mis eriti oluline – värbkakk toimetab oma
tegemisi ka päeval, talveperioodil eriti!

Eestis on aegade jooksul kohatud tosinat kakuliiki, neist regulaarseid pesitsejaid on seitse. Värbkakk on üks nende seast. Pesamuna nimelt, kõige pisem öökull kõgu Euroopas. Suurust on tal vaid niipalju kui näiteks kuldnokal, aga eks kehakuju on muidugi hoopis teine. Nagu kakkudel ikka. Just sügisel ja talvel on võimalusi värbkakke kohata kõige rohkem, sest meie kohalikele tuleb lisa ka Venemaalt ja Soomest.

Kõige lihtsam on värbkakku leida vile järgi, mida ta laseb kuuldavale nii kevadel kui ka sügisel. Kui tunnete leevikese vaikset vilet ja juhtute kuulma sarnast palju kõvemini kui leevike vilistab, justkui tuleks see hiiglasuure leevikese noka vahelt, siis küllap kohtusitegi värbkakuga. Nüüd tasub ta kuuseladvast üles otsida. Seda muidugi juhul, kui juhtusite seda vilet metsas kuulma. Just kuusemetsad ja kuuse enamusega segametsad on värbkaku lemmikud ning kuuseladvas talle meeldib. Seal tunneb ta end mugavalt nagu meie end tugitoolis. Ega tal männi vastu ka suurt miskit pole, aga miskipärast just okaspuud talle meeldivad. Sügisel kuuleme värbkakult lisaks leevikeselaadsetele monotoonsetele vilistustele ka tõusvas joones esitatud vilepartiid. Ning mis eriti oluline – värbkakk toimetab oma tegemisi ka päeval, talveperioodil eriti! Ega me ju öisesse metsa nii sageli ei satu kui hommikul või päevasel ajal, ehk viib kooliteegi läbi metsatuka – siis tasub kõrvad kikkis hoida.

Talvisel ajal juhtub sedagi, et pisike kakuke tuleb metsast välja, tuleb ise meile end näitama. Mõistagi

mitte edevusest vaid siis on ikka nälg näpistamas. Aga mitte sihvkasid ei tule ta kröbistama akna taha, vaid tema otsib mingit kopsakamat saaki, tihane sobib selleks hästi. Hiired ei saa ka kindlasti halastust, värbkaku toiduks ongi väikesed närilised ja väikesed linnud. Nendest valmistab ta endale talveks ka „konserve”. Nii nagu meie oleme harjunud, et emad teevad sügisel hoidiseid, nii teevad ka värbkakud. Tõsi küll, nemad ei kasuta selleks purke, vaid koguvad oma toidutagavarad pesakastidesse ja puuõõnsustesse. Seal talvel hea võtta – nagu meil keldrist või sahvrist või külmkapist.

Kevadel valivad nad endale mõne rähniõõnsuse välja ning sinna põhja poetab kakuema kuni kümme valget muna. Üks kuu kulub nende munade haudumise peale, teine kuu poegade kasvamisele-kasvatamisele-toitmisele. Eks vilistama peab muidugi ka, et liigikaaslastele oma territooriumist märku anda. Samas vaja muidugi ettevaatlik olla, et mõni suur ja ablas kakk ei tuleks väiksema suguvennaga maiustama. Väike olemisel on ikka see miinus ka, et võid suurematele kulinaarset huvi pakkuda...

Inimestel õnneks värbkakkude ega ka ühegi teise öökulli vastu kulinaarset huvi pole. Küll aga pakub kakkudega kohtumine meile emotsionaalset naudingut. Kui pisike kollasenokaline kakuke sulle oma heledate kulmude alt suurte kollaste silmadega otsa vaatab, oled ikka meelitatud küll!

ÕNNESEENED MUUSEUMIS

Õnneseenteks võib pidada neid lapsi, kes septembri teisel poolel Loodusmuuseumi sattusid: nimelt võis seal siis tutvust teha enam kui saja viiekümne erineva seenega. Meie vanarahvas nimetas seeni vahel ka ühe jalaga lindudeks – ja neid linde oli muuseumi kahes saalis põnev uurida. Eks kõik lapsed tunne ju mõnda seent – kuuseriisika ja kukeseene vahel oskavad paljud linnalapsedki vahet teha ja punase kärbseseene mürgisust teavad juba lasteaiamudilased. Šampinjone võib aasta ringi suuremates poodides näha, aga vähesed teavad, et neid seeni ei saada ainult kasvandustest, vaid ka metsast, heinamaalt ja isegi linnapargist. Tegelikult ongi omatahtsi kasvaval šampinjonil tugevam ja mõnusam maitse!

Samas võib kogenematu pilk šampinjoniks pidada ka valget kärbseseent – ja kui see mürgitükk sousti sisse satub, siis on asi tõsine...

Seened pole vennaksed, mõned neist – näiteks kuuseriisikad ja sirmikud –

passivad kohe pannile panna, mõned tahavad enne leotamist ja kupatamist, mõni aga jääb mürgiseks ka siis, kui temaga seitse imet teha.

Seeneraamatutest võib mõndagi tarka teada saada, kuid kõige parem on ikka oma silmaga „elusat” seent uudistada. Kahjuks on selleks korraks seenenäituse aeg

Leelo Tungal

PUNANE KÄRBSESEEN

Punane kärbseseen
uhkeldab mütsiga –
punase mütsiga,
valge pitspüksiga.

Mütsil on ilusad valevad täpid...
Kuid pole hea,
kui sa kärbseseent näpid:
ilus on küll,
aga meie jaoks mürgine –
las ta seal edvistab,
mis me tast torgime!

Pikali kärbseseent
lüüa on narr ju –
putukas leiab seal
vihma eest varju!

PÕDRAMOKK

Põdramokka
mõnel pool ei sööda –
mõnele ta pole mookamööda.
Mine võta kinni,
miks ta loodi
suure pruuni põdra moka moodil!
Kas ehk männikus koos põtradega
vahel juttu vestmas nähti teda?

Tegelikult
tasub teda keeta –
maitsvaks supiks
või ka kastmeks teed ta.
Ja kui mängid usinasti kokka,
põdramokasoust ei lähe mokka!
Vintskeks läheb seen,
kui ta on vana –
las ta vananeb siis väarikana!

mööda saanud, kuid järgmise aasta septembris paneb Loodusmuuseum kindlasti välja uued ja veel uhkemad „ühe jalaga linnud”.

Aga Loodusmuuseumis on ka ilma seenteta palju põnevat vaadata! Muuseum asub Tallinna vanalinnas aadressil **Lai tänav 29 A**. Enne kohaleminekut tasub pilk heita muuseumi kodulehele:
<http://www.loodusmuuseum.ee/et/>

NB! Alates septembrikuust on Eesti Loodusmuuseumis pikad neljapäevad, mil ukсед on külastajatele valla kuni 19.00 õhtul.

Värvilise maailma valgus

Valgus on meie jaoks tavaline asi. Kuid mis see tõeliselt on? Kust on see pärit? Kuidas see meieni jõuab? Miks me seda näeme? Kas näeme seda samamoodi nagu lind, kass või ämblik? Mida näevad taimed? Kas saame valgusega reisida nagu lennukiga? Mis on kiirem – kas valgus või mõte? Mida teeb meiega valge öö ja millega tegeleb välg? Sellest kõigest pajatab **Tiit Kändleri** väike teadusraamat koolilastele „**Valguse värviline maailm**“, mille on illustreerinud autori poeg **Eerik Kändler** ja välja andnud **Ajakirjade Kirjastus**. NB! Autor ütleb, et see pole kooliõpik, vaid teejuht huvilisele valguse maailma uksekese ja aknakese taha. Raamat sobib nii koolilastele kui koolilastevanematele.

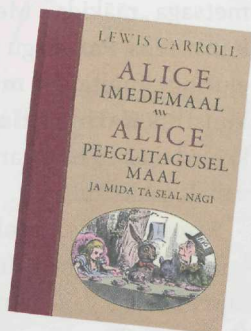
„Õueonu aasta“ küpses raamatuks

Teaduskirjanik **Tiit Kändlerile**, kes ka Head Last aeg-ajalt oma kirjutistega röömustab, on tänavune sügis viljakas: äsja ilmutas ta teiseigi raamatu, sedakorda **Õueonuna**. Looduskalendis on Õueonu kirjutatud ja joonistanud oma õuest ja sellega toimuvast nii, nagu seda võiks näha looduse ja meelemõlgutamise sõber. „**Õueonu aasta**“ on mõeldud kõigile neile, keda võib loodus, aed, maastikud ja nende seosed igapäevaelu ning inimese mõttemaailmaga. Autori meelest kuulub õueelu juurde üksjagu naljagi. Raamatu kirjastajaks on **Teaduslugu**, kujundajaks **Eerik Kändler**. Piltidele võib pilku heita ka internetis aadressil www.teadus.ee

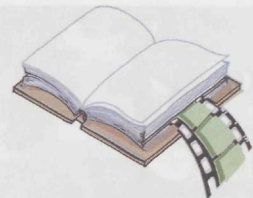
Alice ja tema imed

Kirjastuselt **Tänapäev** ilmus vahva raamat: samade kaante vahele on pandud **Lewis Carrolli** lasteklassikaks saanud jutustused „**Alice imedemaal**“ ja „**Alice peeglitagusel maal ja mida ta seal nägi**“ – esimese on tõlkinud **Jaan Kross** ja teise on eesti keelde ümber pannud **Risto Järv**. Silma röömustavad **John Tennieli** vanad head illustratsioonid. Raamatute autor Lewis Carroll (passinimega Charles Lutwidge Dodgson) oli teadusemees – Oxfordi ülikooli matemaatika õppejõud. Alice, muide, oli päriselt ka olemas: tüdruk oli Carrolli kolleegi tütar ja tema täisnimi oli Alice Liddell. Kui autor 1864. aasta jõuludeks Alice'ile imedemaa-muinasjutu kinkis, siis polnud tal kindlasti aimugi, et loost saab lastekirjanduse üks tähtseid. Vahva, et ka teie saate nüüd osa 12aastase Alice'i seiklustest, tutvute Unihiiire, Märtsijänese ja teiste kummaliste tegelastega!

Värvikas teatmeraamat loodusesõpradele

Kirjastuselt Varrak ilmus tore teatmeteos „**Looduse entsüklopeedia**“, mis tutvustab noortele lugejatele maailma elupaiku, minnes polaaralade parasvöötme metsadesse, sealt vihmasade kaudu rohtlatesse ja seejärel kõrbesse. Paeluv ja asjalik raamat, mille inglise keelest tõlkis **Olav Renno**, pakub huvitavaid fakte nii taime- kui ka loomariigi kohta.

JÄRJEHOIDJA

Poiss, kes võitis hirmu

Inglise kirjanik **David Almond** on pälvinud mitmeid rahvusvahelisi autasusid, muuhulgas ka kõige auväärsema – Hans Christian Anderseni preemia. Tema raamatuid on tõlgitud neljakümnesse keelde. Kirjastuselt **Draakon & Kuu** ilmunud „**Poiss, kes ujus koos piraajadega**“ on põnev ja samas liigutav lugu poisist nimega Stan Potts, kelle elu on üpriski raske ja vaene – kuni hetkeni, kui ta oma sugulaste juurest lahkudes leiab tööotsa rändavas tivolis. Stani on alati huvitanud kalad, kuid see kiindumus viib ta ootamatult pööraste seiklusteni. Kõitvale loole on toeks Oliver Jeffersi vaimukad pildid. Raamatu tõlkis **Kaarin Kivirähk**.

Põnevaid lugusid koomiksi-sõpradele

Maailmakuulsalt belglasest koomiksi-kirjaniku **Mergé** (1907 – 1983) loodud kangelane, ajakirjanik Tintin seikleb lisaks koomiksialbumitele ka näidendites ning mängu- ja joonisfilmides. Kirjastuse **Tänapäev** kaudu saame nüüd osa kahest põnevast seiklusest, milles noort ajakirjanikku saadab ta ustav sõber, karmikarvaline foksterjer Milou. „**Tintini seiklused. Üksarviku saladus**“ pajatab ajakirjaniku ja kapten Haddocki seiklustest aarete otsingul ning „**Packham Punase aare**“ täiendab lugu uute sekeldustega, millesse sekkub uus värvikas tegelane – professor Päevaliil. Koomiksid tõlkis prantsuse keelest **Katrin Kaarep**.

Maire Sirel, tervisepsühholoog

MOOSTE PÕHIKOOLIS

Kus Mooste kool asub? Mõistagi, et Mooste vallas, Põlva maakonnas. Tartu – Rápina maantee 45. kilomeetril teretavad tulijat maaliline Mooste **járv**, põlised Mooste **mõisa** pargipuud ning suursugune **párna- ja tammeallee**, mis otsejoones koolini välja viib.

Koolimaja – on see loss või palee? Koolihoone meenutab muinasjutulossi. Tornide, põnevate akende, treppide, sammaste, karniiside ja mitmesuguste ehituslike kaunistustega maja on aadliperekond **von Nolckeenitele** kuulunud Mooste mõisa **peahoone**. Suursugune härrastemaja on enam kui 100 aastat ajahambale vastu pannud ning ilus tänaseni, nii seest- kui ka väljast-poolt. (Foto 1- Mooste mõisakool.)

„Siin on ilus elada ...!” Teadagi, et see lause on pärit Lõuna-Eesti ilu ülistuseks **Juhan Kunderi** sõnadele loodud laulust. Kes Moostes elab ja õpib, on **õnneseen**, tänu ilusale keskkonnale! Vahetunnis on vahva minna välja **vabasse loodusesse** värsket õue-õhku hingama (Foto 2 – lapsed mõisatrepil), omavahel suhelda või mängida.

(Foto 3 – jalgpallimängijad härraste- ja valitsejamaja vahelisel muruväljakul.)

Metsade taha on tarvis tulla. Mooste mõis on üks terviklikumalt säilinud hoonestikuga mõisaid Eestis. Kooliga külgnevasse **mõisa-ansamblisse** kuulub kokku ligi **20** erinevat kaunist **historistlikus** stiilis hoonet. Enamik neist on ehitatud imepárase värvikusega muustrilistest **maakividest**, ehteks **telliskivikaunistused** ustel-akendel-nurkadel, räästailuks **puupits**. Nüüd on need kunagised esinduslikud põllutöö- ja loomapidamishooned **kunsti, rahvakultuuri- ja käsitöö** päralt: folgikoda,

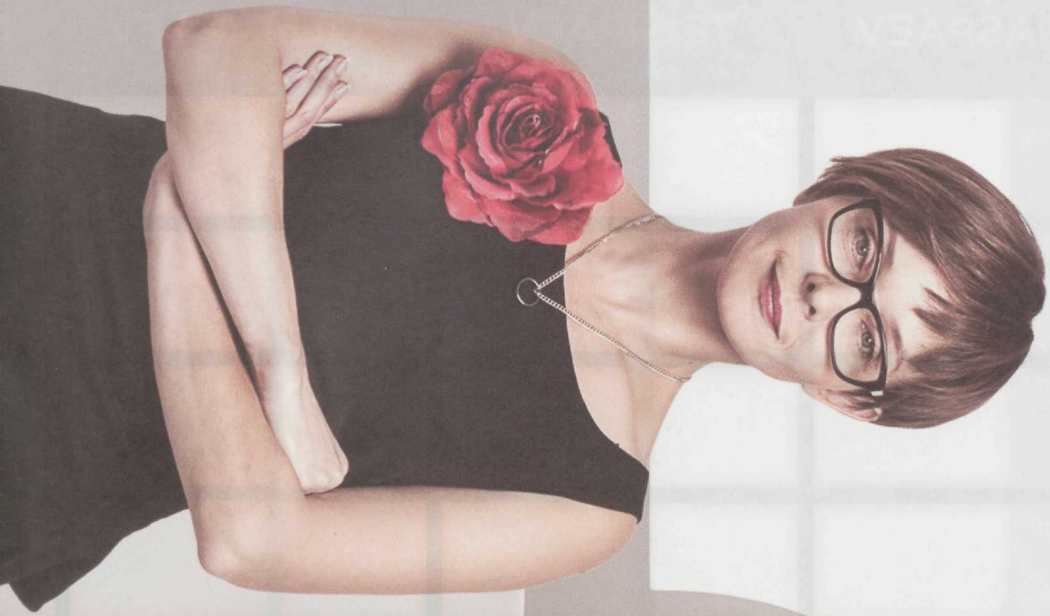
villakoda, sepikoda, puutöökoda, fototurismi keskus ...

Siinset ilu käib imetlemas-talletamas rohkesti kunstirahvast ning fotograafe nii Eestist kui ka mujalt maailmast. Valitsejamajas paiknevas **Kunsti ja Sotsiaalpraktika Keskuses** (MoKS) ongi just nüüdsama käimas saksa kunstniku **Nadin Reschke** ja Mooste kooli õpilaste loominguline ühistöö teemal **„Mets”**. Nadin, kes on üles kasvanud linnas, soovib avastada metsa uuesti ja palub lastel endale õpetada, kuidas metsaga „rääkida”. Metsas luuakse ühiselt ka videokunstiteos. Parasjagu meisterdas Moostes aasta- ja eluringe kujutavaid **mullaskulptuure** ka ungari kunstnik **Katinka Hajas**. Liigne pole lisada, et võõrkeeled on siin hädatarvilikud, et kodupaiga külalistega vabalt saaks suhelda.

Lõppsõnaks – malest. Mooste lastele on maailmalaiune kasvuruum tulnud koju kätte mitte üksnes kunsti vallas vaid ka males. Rahvusvahelise fondi – Kasparov Chess Foundation – toel õpitakse Mooste koolis hoolega malet. Male paljukordse maailmameistri **Garri Kasparovi** sõnul õpetab male nii keskendumisvõimet kui ka loogilist mõtlemist, enesekindlust ja tasakaalukust. Kes mängib malet, see saab ka reaalinestetest paremini aru.

Ja miks ka mitte mängida vahtetunniski üks **male kiirpartii?**

KATTEMAKSUKONTOR

KINODES 18. OKTOBER 2012

SELLE TUNNIPLAANI OMA

ESMASPÄEV

TEISIPÄEV

KOLMAPÄEV

N

TURBO

KINODES 18. OKTOOBRIST

turbomovie.com

DreamWorks Turbo ©2013 DreamWorks Animation LLC. All Rights Reserved.

ANIK ON

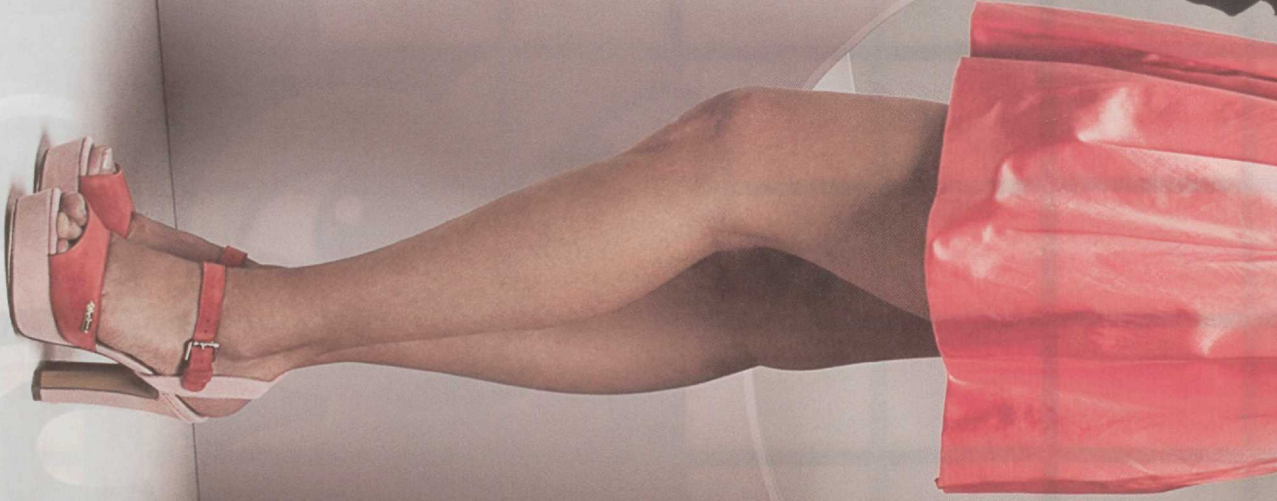
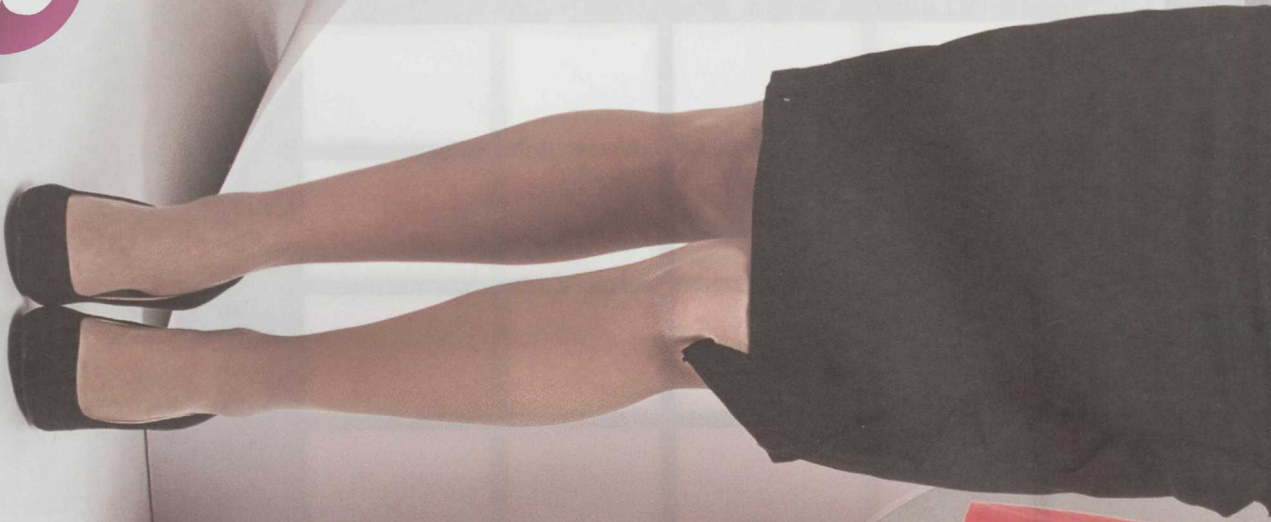
[Blank box for name]

EELJAPÄEV

REEDE

LAUPÄEV

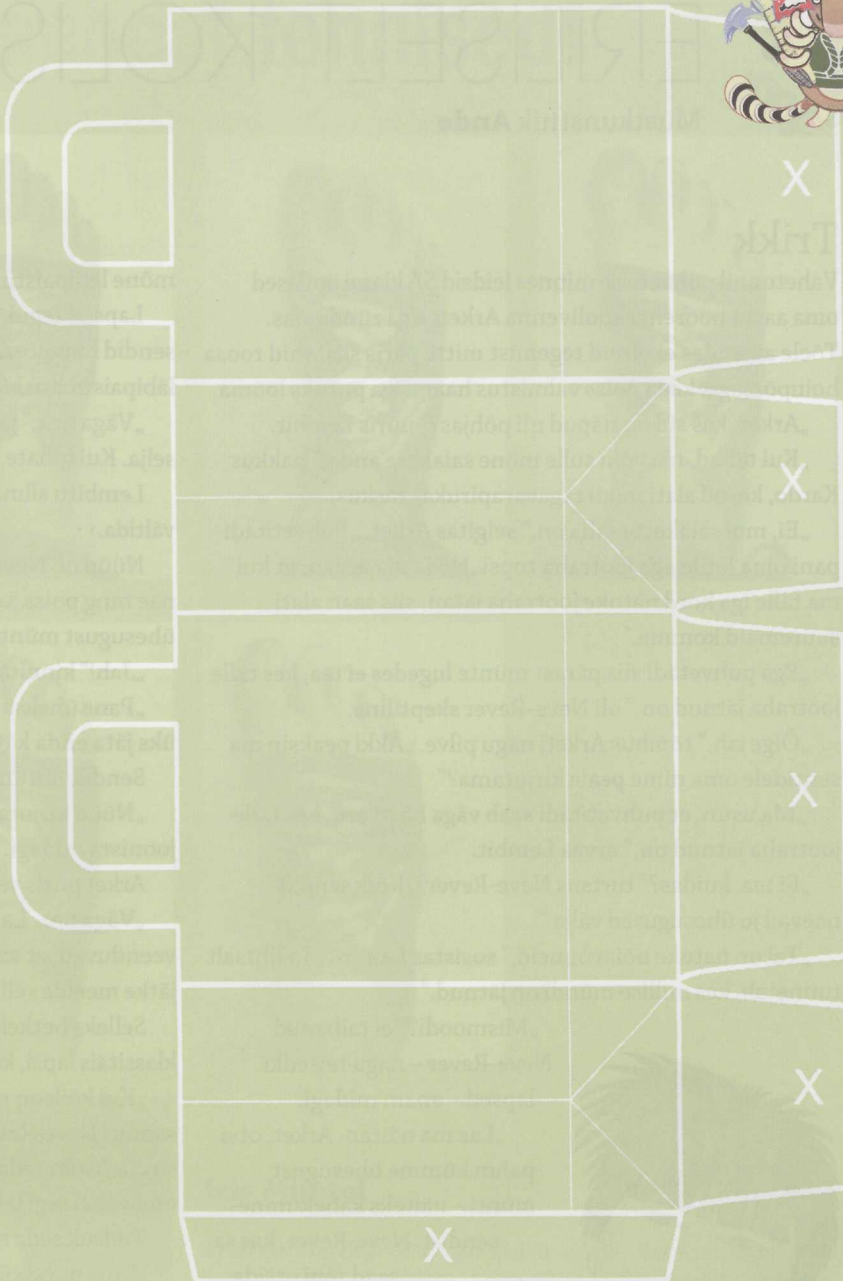

HEADLAPPS

OSAVNÄPP

PABERIST KINKEKOTID

Lully Gustavson

Kinkekotte on müüa väga mitmesuguses suuruses ja erineva kujuga. Proovi ka ise meisterdada, alustades väikestest kinkekottidest. Lõika minu lõike järgi välja mitu erinevat värvi kinkekotti. Voldi ja liimi küljed ja põhjad vastavalt joonisele. Kokkukleepkohad on tähistatud ristikestega. Nii joonimisel, väljalõikamisel, voltimisel kui ka kokkukleepimisel on väga tähtis täpsus. Esimesed kotikesed proovi teha mingist lihtsast paberist, mida sul ei ole kahju raisata. Kui oskused omandatud, meisterda dekoratiivsest paberist. Paberikottide kaunistuseks sobivad huvitavad väljalõiked või klepppildid. Võib-olla isegi vigurliitrid. Sellise dekoratiivse kotiikese sisse võid mahutada väikese suveniiri või ehte või küünla või ...

Soovin sulle täpset kätt ja toredaid kinkekotikesi!

ERILISELT KÕLISEV MÜNT

Mustkunstnik **Ande**

MUSTKUNSTI

Trikk

Vahetunnil puhvetisse minnes leidsid 5A klassi õpilased oma aasta noorema koolivenna Arketi siga ründamas. Tõele au andes ei olnud tegemist mitte päris sea, vaid roosa hoiupörsaga, keda poiss valmistus haamriga puruks lööma.

„Arket, kas sul on näpud nii põhjas?” uuris Lembit.

„Kui tahad, ma võin sulle mõne saiakese anda,” pakkus Kardo, kel oli alati mõni tagavarapirukas taskus.

„Ei, mul saiakeste raha on,” selgitas Arket, „Puhvetitädi pani oma letile aga jootraha topsi. No ja ma arvan, et kui ma talle iga kord natuke jootraha jätan, siis saan alati suuremaid komme.”

„Ega puhvetädi siis pärast münte lugedes ei tea, kes talle jootraha jätnud on,” oli Neve-Rever skeptiline.

„Õige jah,” tõmbus Arketi nägu pilve. „Äkki peaksin ma sentidele oma nime peale kirjutama?”

„Ma usun, et puhvetitädi saab väga hästi aru, kes talle jootraha jätnud on,” arvas Lembit.

„Ei tea, kuidas?” turtsus Neve-Rever. „Kõik sendid näevad ju ühesugused välja.”

„Tal on natuke nõiavõimeid,” sosistas Lemps. „Ta lihtsalt tunnetab, kes millise mündi on jätnud.”

„Mismoodi?” ei taibanud Neve-Rever – nagu teisedki lapsed – enam midagi.

„Las ma näitan. Arket, otsi palun kümme ühesugust münti – näiteks kahekümnesendist. Neve-Rever, kas sa saad seni otsida

mõne läbipaistmatu nõu – näiteks kausi või mütsi?”

Lapsed tegid, nagu palutud – peagi olid Arketil palutud sendid hoiupörsast välja kougitud ning Neve-Reveril läbipaistmatu kauss näpus.

„Väga hea,” jätkas Lembit. „Mina pöoran nüüd teile selja. Kui tahate, võite mul silmad kinni ka siduda.”

Lembitu silmad kaeti salliga kinni, et igasugust pettust vältida.

Nüüd oli Neve-Rever veendunud, et Lemps midagi ei näe ning poiss sai jätkata: „Arket, sa otsisid välja kümme ühesugust münti, eks?”

„Jah!” kinnitas poiss.

„Pane üheksa suvalist Neve-Reveri käes olevasse kaussi, üks jäta enda kätte.”

Sendikõlin andis märku, et Arket tegi, nagu palutud.

„Nüüd kirjuta enda käes olevale mündile oma nimi. Või joonista midagi. Peaasi, et sa ise selle pärast ära tunneksid.”

Arket pusis veidi ja hõiskas siis: „Tehtud!”

„Väga hea. Lase see münt nüüd ringi käima – las kõik veenduvad, et sa selle tõepoolest ära märgistasid. Samuti jätke meelde sellel sendil olev aastaarv.”

Selleks hetkeks oli puhvetisse kogunenud juba peaaegu klassitäis lapsi, kes kõik huviga münti uurisid.

„Kui kõik on näinud, millise sendi Arket valis, pange see samuti Neve-Reveri käes olevasse kaussi. Ja Neve-Rever, sina loksuta seda kaussi hästi korralikult, nii et mündid omavahel segi läheks.”

Tüdruk seda tegigi, üsna metsiku mündikõlina saatel.

„Tule nüüd siia,” kutsus Lembit, kes endiselt mitte midagi ei näinud, Neve-Reveri endale lähemale. „Aita mul käsi kaussi panna.”

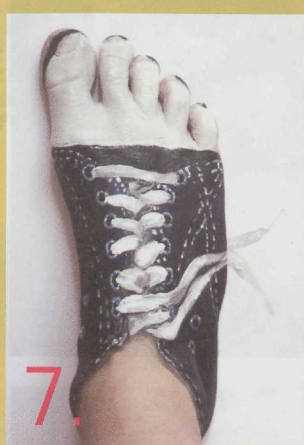
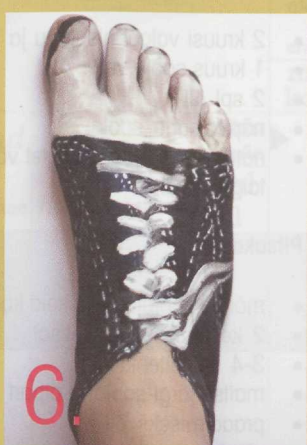
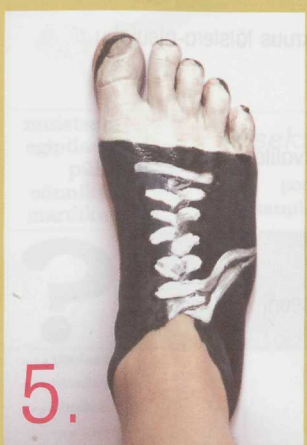
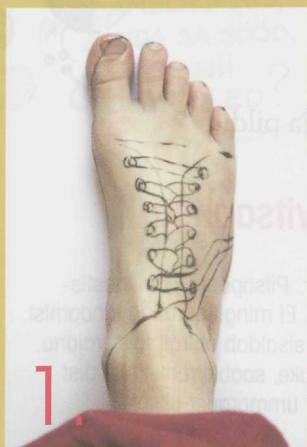
Lemps kobas kausis ning tõstis siis võidukalt ühe mündi üles: „Ma arvan, et just see on Arketi valitud sent!”

Ja tõepoolest, nii oligi – lapsed võisid veenduda, et sellel oli nii sama aastaarv kui ka Arketi poolt joonistatud pilt. Alles nüüd võttis Lembit salli silmilt ja nägi ka ise, et oli õige valiku teinud.

Kuidas Lembit seda tegi?

Tegelikult oli Lembitul õiget münti üles leida üsna lihtne – kuna seda uuris oma sõrmede vahel pea terve klassitäis lapsi, oli see sent oluliselt soojem kui teised kausis olevad. Nii ei olnudki poisil vaja teha muud, kui leida üles kõige soojem münt.

Pesuehtsast nahast tennised!

Iris Müntel

Ilmad on tänu oma ettearvamatu ja tujukale loomule teinud mõne lapse elu täitsa keeruliseks. Tatise nina ja kõhaga ei luba ema-isa ju õue mängima minna ning olemine tuleb tubaselt lõbusaks teha. See pole just kõige kergem ülesanne – eriti siis, kui jalanõud lausa ise tahavad jalga ronida ja mööda tuba ringi tatsata. Ameerika-maal ei peeta seda eriti tavatuks nähtuseks, aga meie, puhtust armastavad eestlased, sellist käitumist üldiselt heaks ei kiida. Sellisel juhul tuleb vanemate pahandamine üle kavaldada ja tennised jalga joonistada, sest need tallad pole ammu poriseks saanud.

Valikut minu tehtud töödest võid näha www.irisgrimm.net

1. Võta peenike pintsel ja must värv ning joonista ette skeem, mille järgi jalanõusid värvima hakata.
2. Võta laiem pintsel ning värvi tennise sellist värvi, nagu soovid jalas kanda.
3. Kasutades valget värvi, vööpa paelad ja varbaotsad.
4. Kuna jalanõude ja riiete kujutamisel on kõige olulisem ruumilisus, püüame seda erinevate toonidega saavutada. Selleks võta pintsliga halli värvi ja anna alumistele paeltele tumedamat tooni.
5. Loputa peenike pintsel ja tee musta värviga paelte augud ning kohad, mida tahad rõhutada.
6. Kasuta taas kord peenikest pintslit ja valget värvi ning tekita väikeste katkendjoonte abil mulje õmblustest.
7. Lääkiva pinna muljet on kõige lihtsam saavutada läikivate värvide või särava geeli abil. Seda võtet olen kasutanud paela aukude juures.
8. Kui teine varvas on suurest varbast natuke pikem, jääb tennis realistlikum. Minul ei ole.

Sügisandidest võib valmistada nii mõndagi imemaitavat. Vaata ette, et seenepitsa keelt alla ei viiks!

Sandra Vungi retseptid ja pildid

Kukeseene-suvikõrvitsapitsa

See pitsa valmib äärmiselt lihtsalt. Pitsapõhja põhikoostisosadeks on vaja ainult jahu ja vett. Ei mingit pärmiga jändamist. Ja põhi on ka üsna tervislik, kuna sisaldab ohtralt täisterajahu. Lisaks on ta veel krõbe ja paberõhuke, saabki rohkem täidist nautida! Koguseliselt saab 2 suurt ümmargust pitsat

Pitsapõhi:

- 2 kruusi valget nisujahu ja 1 kruus täistera-nisujahu
- 1 kruus sooja vett
- 2 spl õli
- näpuotsaga soola
- natuke õli ja tomatikastet või kvaliteetsemat ketšupit taigna peale

Pitsakate:

- mõned peotäied värsked kukeseeni
- 2 keskmist suvikõrvitsat
- 3-4 salveilehte
- maitse järgi soola ja pipart
- praadimiseks õli
- värsket basiilikut

Pane ahi 250 kraadi juurde kuumenema. Vala suuremasse kaussi jahu, lisa sool ning sega näppudega segamini. Seejärel lisa õli ja sega taas kergelt näppudega. Lisa pool kruusi sooja vett, sega kergelt ning seejärel lisa teine pool ja hakka vaikselt pallikest vormima. Võid palli valmis vormida samas kausis või siis tõsta ta kausist välja jahusele pinnale ja seal vormida. Kui tainas enam käte külge kinni ei jää, määri pallike toidukile sisse ja jätta kümneks minutiks seisma. **Samal ajal valmista ette pitsakate.** Kätte jaoks vala kuumale sügavale pannile paar supilusikatäit õli. Rebi näppudega salveilehed kuumale õlile sisse. Sega ja lisa õhukesteks poolikuteks ratasteks hakitud suvikõrvitsad ja prae mõned minutid. Seejärel pudista näppudega hulka puhastatud kukeseened. Lisa maitse järgi soola ja pipart sega ning prae veel kuni 5 minutit.

Võta pitsatainas kilest ja asetä pallike jahusele pinnale. Lõika pallike kaheks ja jätä teine pall hetkel kõrvale. Vormi kõigepealt kätega pallikest natuke lapikumaks ja seejärel rulli lapikut tainast õhemaks, kuni tuleb suurem õhuke ring. Tõsta lapik tainaring ettevaatlikult küpsetuspaberiga kaetud ahjuplaadile. Määri tainale 1 – 2 supilusikatäit õli ja seejärel määri peale tomatikaste või ketšup. Lisa pool pitsakattest ja aja see näppudega ühtlaselt pitsa peal laiali. Küpseta pitsat ahjus 250 kraadi juures vähemalt 10 minutit. Kui üks pitsa valmis, võta kohe teine ette, kuni ahi kuum. Ahjust tulnud pitsa peale rebi näppudega värsket basiilikut.

<p>ÄMBLIKMEES, MIDA SA SÖÖD, ET SA NII OSAV OLED?</p>		dm ³	Kristjan ohvitseri auaste	Boriss Jeltsin	3 x täht	raha- ühik
		ligikaudu, enam- vähem				
		Fanny				
		jalutus- ruum teatris		Ellen Nüit		
		Pärnu- Jaagupi		Neil Armstrong		
		... Quijote ... Juan			tonn	
		üksiklane, teistest eraldi olija			4 + 4	
		muna- kollane				püüdis ühe teatava looma püüdmiseks
muistsete egiptlaste püha sõnniku- mardikas	sekund pood, kauplemine	... Valgre helilooja	Rein Taaramäe madal hääli	maa- pinnale laskuma	Alfred Hitchcock Eve	
?						
... poolsaar ... numbrid ... hobune ... meri ... kõrb					Kas jah või ...?	
rehitsema; röövima					kroon Eesti	
tähestiku esimene täht	Mark Soosaar inisemine		enda Norra pealinn			
...graafia elulugu			Oxford English Dictionary Urmas		Ants Laikmaa Samuel Morse	
ette- kuulutus						Õnne Ivan Orav
kilo-						
			eriti meeldiv, eriti armas			
aga, ent			liiter			
Sandra Nurmsalu		loba, lori, plära			Olivia Saar	

VÄIKE OKTOBRIIN

Lembitu mõistatus

#53
09.2013

Sel sügisel alustas Potiste koolis õppimist üllatavalt palju lapsi. Lausa nii palju, et kõigile ei jätkunud garderoobis nagisidki.

Õnneks olid parasjagu tulemas kohaliku omavalitsuse valimised. Nii kinkisidki poliitikud uhke lindilõikamise tseremoonia saatel koolile mõned nagid.

Kahjuks selgus aga, et kingitud nagisid oli ikka ebasobiv arv. Kui tahta igale seni ilma garderoobikohata olnud lapsele anda oma nagi, jäi üks nagi puudu. Kui aga anda üks nagi kahe lapse peale, jäi üks nagi üle.

Kui palju oli nagita lapsi ning kui palju nagisid poliitikud koolile kinkisid?

Eelmine mõistatus

Eelmise mõistatuse lahenduseks on, et Tuudor kasutas kompassina oma käekella. Täistunnil suunas ta tunniosuti päikese poole ning joonistas mõttes sirgjoone, mis jagas tunni- ja minutiseeri vahelise ala täpselt pooleks. Joone ots, mis jäi väiksemate numbrite, ehk 2 ja 1, 2, 3, 4 jne vahele, näitas kätte lõuna-, teine põhjasuuna.

Seekordse vastuseni jõudmiseks on terve kuu - lahendus koos uue mõistatusega ilmub järgmises ajakirjanumbris.

www.MaagilineMaailm.net

A
CB

1. Värbakku võib suuruselt võrrelda

- a) kaljukotkaaga
- b) koolibriga
- c) kuldnokaga

A
CB

2. Kortslehte kutsub rahvasuu ka

- a) kodukassi tassiks
- b) vihmakassi veekausiks
- c) metskassi taldrikuks

A
CB

3. Septembrikuine suur seenenäitus toimus

- a) Eesti Loodusmuuseumis
- b) Tallinna Loomaaias
- c) Tallinna Botaanikaaias

A
CB

4. Mooste kool asub

- a) Võrumaal
- b) Põlvamaal
- c) Valgamaal

A
CB

5. Maailma suurim lipp valmistati sel kevadel

- a) Bulgaarias
- b) Ungaris
- c) Rumeenias

A
CB

6. Maailma osavaim kits-rulasõitja kannab nime

- a) Happie
- b) Hippie
- c) Hoppie

A
CB

7. Maailmakuulus Monterey popmuusikafestival kestis

- a) 3 tundi
- b) 30 tundi
- c) 3 päeva

A
CB

8. Pontiaci tegi oma filmidega kuulsaks

- a) James Bond
- b) David Hasselhoff
- c) Spiderman

Vastused on lihtne leida, kui loed tähelepanelikult sedasama ajakirjanumbrit.

Ootame vastuseid (koos saatja nime ja aadresssiga) toimetusse hiljemalt 5. novembriks 2013!

NBI õigete vastuste saatjate vahel loosime välja uusi lahendaid auhinnaraamatuid!

Jüri Paet

PORIKUISEID PAETISME

Asfaldiaugud on selleks, et juhid rooli taga magama ei jääks.

Õpilased läksid tarkust taga nõudma, õpetajad raha.

Torm meremeest ei loksuta.

Pagaril küpses peas uus retsept.

Niiditõmbajad oskavad hästi nõõrida.

Mõne võllanalja puhul võib surnuks naerda.

Hea lavastaja võib ka kodus stseene korraldada.

Purjetajal tõmmati purihammas välja.

Joonestaja läks peale tööd otsejoones koju.

Ratsutajad peavad olema piitspeenikesed.

LAUSEID LAIAST ILMAST

Elu on mõttetu neile, kes otsivad elu mõtet.

Tark ei korda ühte ja sama viga samal päeval.

Milleks raisata aega mõtlemiseks, kui pead kiiresti otsustama!

Teada saades, et õnn ei peitu rahas, hakkasin seda kulutama.

Oma võlad kasvavad sama kiiresti kui võõraste inimeste lapsed.

Pärast tööd oleks soovitatav ka midagi kasulikku teha.

Puhkus ilma rahata teeb meid jälle ahvideks.

Kaks ajupoolkera on paljudel inimestel igaks juhuks.

Taktitundeline inimene ei näita välja, et ta teist targem on.

Lollid on see osa rahvast, kellel on alati õigus.

Egoist on inimene, kes armastab iseennast rohkem kui teisi egoiste.

NAERU-USS

*

„Eile seisin silm silma vastu julma ja verejanulise kiskjaga!” hoopleb Juku sõprade ees.
„Mis loom see siis oli?” küsib üks sõpradest.
„Tiiger, kes see muul!”
„Ime, et sa ellu jäid!” ahhetavad sõbrad.
„Mis seal ikka juhtuda võis – tiiger oli ju loomaaias oma puuris!” tunnistab Juku.

*

Loomaia tiigripuuri ees oleval aial ripub silt „Ettevaatust, värskelt värvitud!”
„Vaat kus lugu!” pahandab Juku. „Ja mina mõtlesin, et tiigri triibud on ikka loomulikud!”

*

Külastajad seisavad kaelkirjaku puuri ees ja küsivad loomatalitajalt: „Kas see elukas on ka kuri?”
„Üldse mitte!” teatab talitaja. „Võite ta kergesti kas või ümber oma väikese sõrme keerata!”

*

Konn istub tiigikaldal ja sulistab jalgadega vees.
Koer juhtub mööda minema ning küsib: „Kuidas on, kas vesi on külm?”
Konn turtsatab pahaselt: „Kust mina tean? Ma olen konn, mitte mingi termomeeter!”

*

Jõehobu tuleb arsti juurde, konn keset pealage. Kuidas ta ka pead ei raputaks – ikka ei saa ta konnast lahti.
„Kuidas see õnnetus alguse sai?” küsib arst jõehobult.
„Et kuidas see algas?” ei lase konn jõehobul suudki lahti teha. „No alguses hakkas mul talla all mingi väike hall mügar kasvama – ja näe, milleni see lõpuks viis!”

*

Kaks hiirt on sattunud kinomajja ning näkitsevad teineteise võidu riulilt leitud filmirulli.
„Hea film, pole väga vigagi!” ütleb üks hiir.
„Jah, aga raamat oli siiski palju parem,” arvab teine.

*

Vihmauss läks oma pruudiga tülli ja ähvardab nüüd:
„Kui sa mind enam ei armasta, siis viskan end hommepäev kuke ette!”

*

Raskejõustiklasest vihmauss leiab end hommikul ärgates ekskavaatori alt.
„Toho pime!” imestab ta kukalt kratsides. „Näe, mis-suguse masinakolaka ma õhtupimeduses trennist tulles olen kogemata kaasa tassinud!”

*

Prussakas kohtub esikus koiliblikaga ja kukub hooplema: „Kas tead, kuidas inimesed minust lugu peavad? Nad kulutavad kohutavalt palju raha, et mind igasuguste lõhnavedelikega pritsida!”
„Ah, ära tule laiama – ega sa minuga niikuinii ei võistle!” muigab koiliblikas. „Tarvitseb mul ainult korraks kapist välja tulla, kui kõik taasviibijad kukuvad maruliselt aplodeerima!”

*

Riidekapis asuvas koide koolis on esimene koolipäev.
„Asume siis tarkusi omandama, koiussikesed!” teatab klassijuhataja. „Kõigepealt näitan teile, kuidas eemaldada riietelt rasvapekke...”

Laura Genno (Huvikeskus Kullo)

UUDISED

Poolteist tuhat sõpra saja-aastases majas

Septembris tähistas Rahvusooper Estonia oma maja sajandat sünnipäeva ning avas ukSED nii oma suurtele kui ka väikestele sõpradele.

7. septembri perepäev „Maja kogu perele!“ tõi ooperimajja kokku 1500 külalist. Beebikontserdil tegi nii mõnigi ooperikülaline oma esimesi samme – ooperikvartetti oli kuulama tulnud neidki, kelle vanust ei loeta veel aastate, vaid kuudega. Rahvusooperi maalisaalis said kokku kunstihuvilised, balletisussid ja pliiatsid: seal olid modellideks balletisolistid Alena Škatula ja Olga Rjabikova. Samas saalis said oma fantaasia tööle panna teatrichuvilised, kes valmistasid oma kätega teatrimakette järgmise sajandi Estoniast. Kammersaalis aga elustusid muinasjutud, mille ainetel heliloojad on loonud oma surematuid oopereid. Muidugi kuulus „Tuhkatriinu“, „Väikese korstnapühkija“, „Võluföödi“ ja teiste ooperimuinasjuttude juurde ka muusika. Valge saal, millel hoidis silma peal ka Pipi Pikksukk, muutus perepäeva jooksul kostüümiparadiisiks, kus igaüks võis teatrikostüüme selga proovides end tunda ooperitegelasena. Võib-olla sai sellest päevast alguse nii mõnegi tulevase ooperilaulja või baleriini teatritee?

Kukesammudega kunsti poole

Iga kuu esimesel pühapäeval kell 12.00–13.00 on 5–11aastased lapsed koos vanematega oodatud tutvumisretkele Kumu. Kukesammud on programm, kus iga kord räägitakse mõnest eriti toredast kunstiteosest. Liigutakse üheskoos näitusesaalides – vaadatakse, arutatakse ja tehakse ka ise natuke kunsti. Osalemine muuseumipiletiga. Kumu kunstimuuseum asub Tallinnas, Weizenbergi 34 / Valge 1. Infot leiab muuseumi kodulehelt: www.kunstimuuseum.ee

Kollased Kassid siin- ja sealpool rampi

Ludvik Aškenazy raamatu „Armunud kastis“ dramatiseeris ja lavastas Leino Rei.
Mängivad Katrin Kalma, Priit Strandberg, Jaanus Tepomees.

Eesti vanimas teatris, Vanemuises, elavad Kollased Kassid. Võimalik, et oled neid koguni kohanud. Osavate teatrikassidena on nad enamasti peidus, näitavad endid vaid neile, kel suurem teatrihuvi. Uudishimu viib kasse sageli ka teistesse teatritesse – kus huvitavaid lugusid laste jaoks lavale tuuakse. Kollane Kass liigub siin ja sealpool rampi, otsides lava pealt ja lava tagant põnevaid lugusid, et neid Sinuga jagada.

Seekord on Kollane Kass Teatri Kodus, Tartus. Seal sündis septembris uus lastelavastus „ARMUNUD KASTIS“

Hm... on aeg! Hops! – volksab Kollane Kass Vanemuise suure maja kivitrepilt alla, lipsab üle Üliikooli tänava ja suundub südalinna poole. Paar hüpset üle vanade aedade läbi Antoniuse õue ja ongi Teatri Kodu. Vaikne kena kohakene. Teatri Kodus on täna lisaks Kollastele kassidele Tartu Waldorfgümnaasiumi III klassi õpilased ja õpetaja. „Tulime vaatama uut lastelavastust – „Armunud kastis“.

Lavastaja Leino kutsus!
Saalis kostab linnuvidinat, pesunõõril on paar triibulisi sokke, lavaserval tukub luua najal kojamees. Ja laval on kast. Suur pruun kast. Ei tea, mis seal sees on? Armunud kastis?! Kastis? Mis mõttes armunud? No vaatame!
Tunnike hiljem uurime Teatri Kodu fuajees rõõmsalt sagivatelt lastelt, **mis muljed on?**

„Täitsa äge oli!“ – „Mulle meeldis see koht, kus kass seal kasti peal igasuguseid asendeid võttis.“ – „Ta üldse ei jäänud oma asenditega rahule – see valge kass.“ – „Must kass meeldis ka väga! See oli nii naljakas, kuidas must kass hiilis ja ehmatas seda valget kassi!“ – „Kassid olid väga-vega naljakad! Mulle mõlemad meeldisid!“

Kas lugu oli siis kassidest?

„Ee-ei, kahest lapsest oli.“ – „Nad otsustasid abielluda.“
Lapsed itsitavad: mõtleks – abielludal Vara veel!

Kuidas neil läks?

„Päris hästi... mitte päris kõik.“ – „Igasuguseid asju juhtus.“ – „Nad läksid reisile. Käisid Veneetsias ja...“ – „Saksamaal Berliinis – see oli jumala lähel – Käisid pulmareisil Egiptuses ka.“
Kuidas teile meeldis nende kodu? Kus nad elasid?

„Kastis. See oli naljakas.“
Kas see oli päris kodu moodi?

„Ei, see ikka päris kodu ei olnud.“ – „See oli joonistatud...“ – „Natuke oli kodu moodi küll.“ – „Joonistatud oli värviliseks. Ilma värvidega oleks igav olnud.“

Aga mis te teistele lastele ütlesite? Kas tasub tulla vaatama?
„Päris lahe etendus!“ – „Tore oli!“ – „Minu lemmiktegelane oli kass!“

Kollased Kassid, mida veel võiks lisada?

„Paljude kohtade peal tundsin ära mõne isa või ema...“ – „Küllap oleks vanematel päris hariv ennast laste silmade läbi näha.“ – „Jah, kindlasti oleks seda lugu tore vaadata koos perega.“ – „Või klassijuhatajaga. Ja siis pärast arutada, mis oluline.“ – „Kõige tähtsamad on ikka kassid!“

Nrr siis... Kollane Kass tõmbab vurrud puhtaks – selge selleks korraks. „Armunud kastis“ on lugu, mida maksab vaatama tulla. Ja koos ema-isaga või õpetajaga. Aga nüüd on aeg edasi lipata. On kuulda, et nii mõnigi uus lastetükk on lavale tulemas, vaja käia maalisaalis ja prožektoriterõdul luurel. Küllap loete sellest peagi!

Kollase Kassi seltsis käis Teatri Kodus Mall Türk.

Septembris avati Megazone'is vinge siseseikluspark. Hea Laps käis seal koos Adeele ja Rasmusega, kes proovisid ära kõik Megazone'is olevad atraktsioonid. Adrenaliini ja elamusi tekitavad seal kõik seiklemissuud. Mis aga jäi eredamalt meelde Adeelele ja Rasmusele?

SEIKLUS MEGAZONE

Rasmus: Seikluspargis oli eriti lahe see koht, kus sai trossiga alla lasta.

Adeele: Mulle meeldis see ka, ja veel Segway' de takistusrada.

R: Takistusrajal oli kõige lähedam ümber tünne sõitmine.

A: Mulle meeldis see koht, kus pulgad olid maas nagu redel ja tuli sõita üle nende.

R: Automäng oli ka vinge, ja veel meeldis mulle pingule tõmmatud trossil kõndida. Kas sa jõudsid seal vähemalt poole peale kõndida?

A: Ei. Aga lasermäng meeldis mulle väga!

R: Mulle ka! See oli nii põnev: pead hoolega kuulama ja kui mingit sahinat kuuled, siis kohe varjuma. Mina jäin teiseks. Tead, miks ma essaks ei tulnud: ma kukusin viis korda pikali! Tahtsin vaikselt luurata, aga jalg jäi millegi taha kinni ja parts! käisin kähuli.

A: Sinu relv helendas kõige rohkem. Seal oli pime ja tossune, nii et inimest ei näinud, aga relvade valgust nägi.

R: Aga mul oli nii äge nimi – Iron Man.

A: Mina olin Killer. Mõtlesin, kui su nimi oleks seal olnud Väike Rasmus!

R: Ei, see oleks võinud olla

Klassi Kõige Targem. Selle oleks ma kohe selga võtnud ja jooksnud.

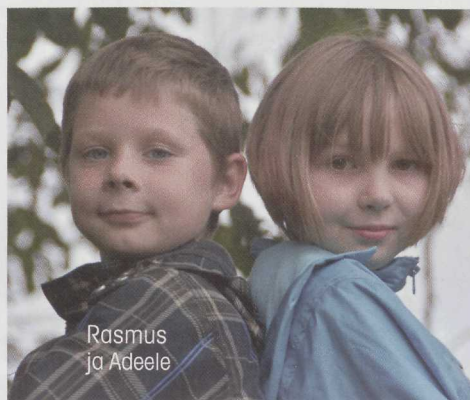
Millise nime all aga sina, armas lugeja, tahaksid Megazone'is lasermängu mängida? Megazone paneb välja auhinna: üks laps koos 5 kaaslasega saab tulla lasermängu mängima kas Tallinnasse või Tartusse, kus nad saavad lasta endale ka helendavad näomaalingud teha.

Megazone'i mäng kujutab endast tempokat linna-lahingut, mida saab pidada nii üksikvõitlejana kui ka meeskonnaga. Kogu lõbu toimub poolpimedas neonvalgusega saalis, kus pannakse selga spetsiaalne helendav vest. Kõik vilgub ja sähvib, muusika mängib ning tossutatakse nagu diskosaalides! Mängimine ei sõltu ilmast ja erinevalt paintballist ei määri lasersõda riideid ega tee haiget, vaid on niisama ohutu kui televiisoripult.

Mänguks oleks soovitatav riietuda mugavalt ja vabalt, vihjeks võib öelda, et tumedad riided ei paista neonvalgustatud mängusaalis sedavõrd hästi välja kui heledad.

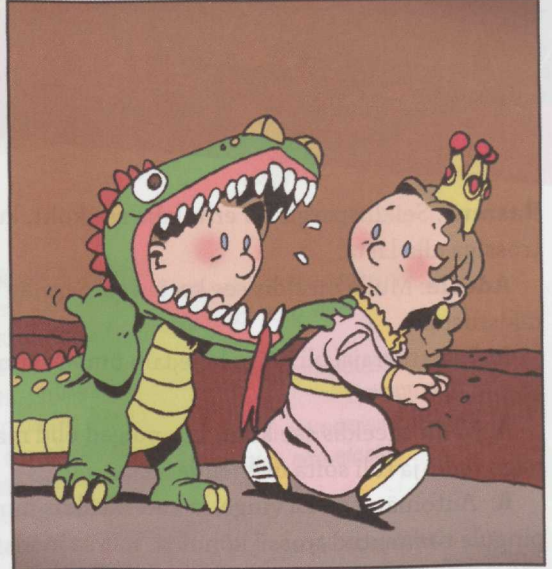
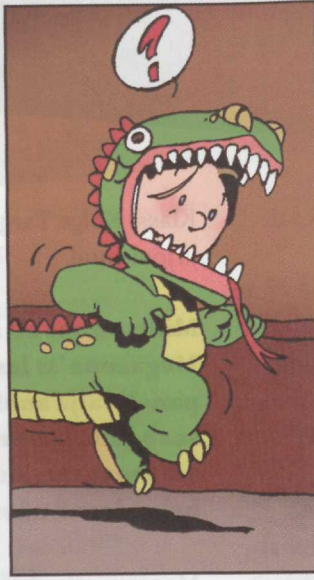
Infot leiate internetist:

<http://www.megazone.ee/>

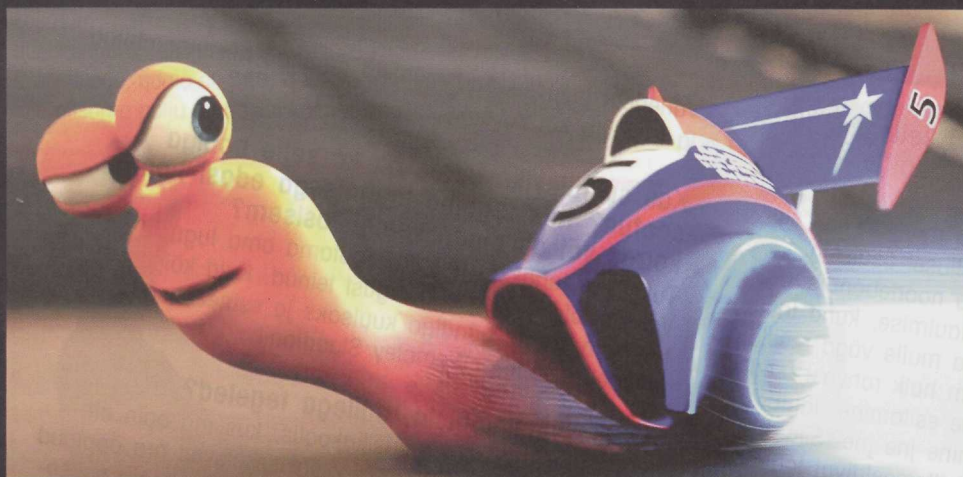

Rasmus
ja Adeele

KRIS & TOMMI

KÕIK KIHUTAMA!

Ära veni nagu tigu! Igaüks on vähemalt korra elus pidanud sellist lauset kuulma. Aga kas te teadsite, et kõik teod polegi sugugi nii aeglased? Näiteks „Madagaskari” ja „Kung fu panda” lugude tegijate uue seikluse „Turbo” peategelane, tavaline aiatigu nimega Turbo. Tüdinud sellest, et päevast päeva aias töötada, unistab Turbo hoopis võidusõitja elukutsesest, et kihutada ringradadel, võites au ja kuulsust. Oleks loodus talle selleks ometi vajalikku kiirust andnud! Ühel õhtul juhtub Turboga aga õnnelik õnnetus, mis kingib talle just seesuguse kiiruse, millest eesti keeles Jim Ashilevi häälega kõnelev teopoiss seni vaid unistanud oli. Filmi lavastaja ja idee autor **David Soren** osales kümme aastat tagasi stuudio DreamWorks Animation ideekonkursil, kus osalemiseks võib kes iganes

õhtul enne seda, kui tähtaeg täis sai, kribasin paberile „Kiired ja vihased tigudega”. Andsin oma idee ära... ja võitsin.” Vahepealsed aastad oli ta kinni selliste animakomöödiategemise ja nagu „Haikala lugu” ja „Üle heki”, enne kui jõudis tagasi oma idee juurde kihutavast teost. Ja „Turbo” kogub hoogu, sest nagu Madagaskari pingviinide ning taltsutatavate lohedega on läinud, on ka sellest juba plaanis multikaserial. Nii et kinnitage turvavööd ja kihutage kinno, et seal siis koos maailma kiireima teoga ringrajale pääseda! Pimeduse vastu kaitseb meid võimsa vasaraga suurekasvuline superkangelane filmis „Thor: Pimeduse maailm”, aga sellest seiklusest räägime juba järgmises numbris. Kohtumiseni kinol!

Kinokuju

KOBID JA HUVID

Nimi: Carlos Liiv
Vanus: 14
Elukoht: Kuressaare
Kool: Saaremaa Ühisgümnaasium

MUUSIKA ON KÕIKJAL!

Räägi enda hobist: kui kaua oled sellega tegelnud ja mis sulle selle juures kõige rohkem meeldib?

Olen laulmisega tegelnud niikaua kui mäletan ehk siis kuskil 11 aastat. Esimesel lauluvõistlusel osalesin 4-aastasena. Praegu olen ma laulja noortebändis The Natives. Olen valinud oma hobiks laulmise, kuna laulud on minuga olnud väikesest peale ja mulle väga meeldib esineda publiku ees – mida suurem hulk rahvast, seda parem. Mulle meeldib kõik: laulude esitamine, lauluharjutuste tegemine, noodist laulmine jne jne. Siiani pole ma veel midagi halba või mulle mittemeeldivat laulmise juures leidnud ja loodan et ei leia ka.

Mis lugu sulle kõige enam laulda meeldib?

Sellele küsimusele on päris raske vastata, kuna mulle meeldib laulda ja kuulata mitmesugust muusikat – The Beatles'ist Metallicani. Aga kui ma peaksin nende sadade laulude seast, mis mulle meeldivad, valima ühe, siis ma usun, et selleks oleks Foo Fightersite „Best Of You“.

Mis sind muusika juures inspireerib?

Inspireerib mind muusika ise, sest et sellel on nii palju erinevaid külgi ja võimalused on piiratud. Muusika on kõikjal!

Millised on olnud sinu saavutused seoses laulmisega?

Esimene suurem laulusaavutus tuli mul 8aastaselt, esimeses klassis: SÜG-i laululinnu Grand Prix võitmine. Viimane suurema saavutuseni jõudsi The Natives'iga tänavu: saime Saaremaa parima noortebändi auhinna.

Vahepeal olen saanud mitmeid auhindu nii ansambliga ja bändiga kui ka solistina.

Kas su tulevikuvaated on ka selle hobiga seotud? Kas tegeled laulmisega edasi hobi korras või on plaan veelgi tõsisem?

Tulevikus tahaksin hakata kirjutama oma lugusid. Vaiksel olen sellega ka algust teinud. Kuid kõige rohkem tahaksin saada bändiga kuulsaks ja esineda suurtel lavadel – näiteks Wembley Staadionil.

On sul veel hobisid, millega tegeled?

Peale laulmise käin muusikakoolis, kus ma õpin alt-saksofoni ja klaverit. Kodus olen iseseisvalt ära õppinud kitarr ja ukulele. Laulan kahes kooris ja mängin saksofoni Kuressaare Linnaorkestris. Tavaliselt nädalavahetustel leian aega ka spordi jaoks. Käin sõpradega korvpalli mängimas ning mulle meeldib väga joosta.

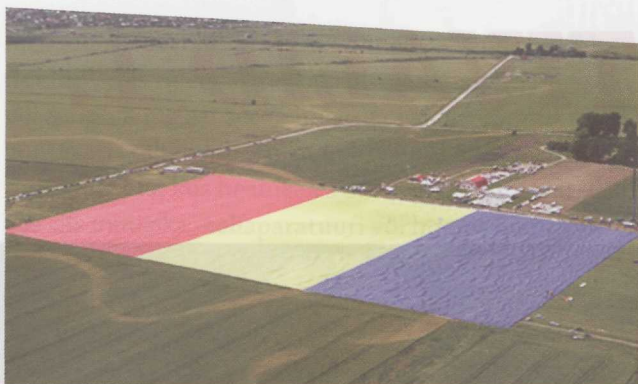
Kes on lauljatena sinu iidolid?

Oma paljude iidolite seast olen välja valinud kaks: Anthony Kiedis (Red Hot Chili Peppersi laulja) ja Robert Linna (Elephants From Neptun'i laulja). Nad on mu iidolid, kuna mõlemad on väga head laulukirjutajad, suurepärased lauljad ja kõige tähtsam asi on see, et nende lauludes on mõtet.

LõpetuseksLõpetuseks.

Tsiteerin ühte Norra kirjanikku: „Elus on vaid üks väärt ülesanne – üritada võimatut“.

Küsitles Anna-Maria Uulma

Lipp lipu peal

Maailma kõige suurema lipu valmistamise au oli Guinnessi rekordite raamatu andmetel viimati Libanoni käes, kuid maikuus jätsid rumeenlased liibanonlased pika ninaga ja panid sõna otseses mõttes maha võimsa lipumärgi: rekordi püstitanud sini-kolla-punane lipp oli küll valmistatud õhulisest kangast, kuid vardasse heiskamisest ja lehvimisest oli hiigelplagu kaugel. Umbes 5 tonni kaalunud Rumeenia lipp veeti Bukaresti lähedal asuva Clinceni lennuväljale 200 vabatahtliku nõu ja jõuga ning laotati kenasti platsile laiali. Kuna aga tuul ei pidanud rekordit millekski, siis pidid rumeenlased plagu sirgutõmbamiseks kasutama raskustena tohutul hulgal liivakotte. Lipuvabrik teatas, et hiigelplagu õmblemiseks kulutati 70 kilomeetrit niiti. Rekordlipu pindala oli **349, 4 x 226, 9 meetrit** – plagu võttis enda alla niisama palju maad kui kolm jalgpalliväljakut kokku!

Tähtede sõja kodune variant

„Tähtede sõda“ on ajapikku jõudnud kinoekraanilt nii LEGO komplektidesse kui ka teleri- ja arvutimängudesse. Värvikatest tegelaskujudest on valmistatud nukke, nende portreesid on trükitud T-särkidele ja kes teab, kuhu veel. Kõige paremini on selle ulmeilmi fännikraamiga kursis ameeriklane **Steve Sansweet**: tema kolleksiooni, mida võiks juba nimetada muuseumiks, kuulub tervelt 300 000 „Tähtede sõja“ logoga eset, mõned neist mehest endastki kopsakamad! Osa filmisõbra kodust on pidevalt sõjaseisundis!

Tark koer taskus

Maailma kõige pisema koera tiitlit kannab Guinnessi rekordite raamatus nüüd Puerto Ricos elutsev chihuahua **Milly**. Kaunis koeradaam mahub kenasti ära keskmisesse jopetaskusse: Millyl on pikkust vaid **9,65 sentimeetrit!**

Võidukalt mägides allamäge!

Tänapäeval ei kipu kitsed enam kärneriteks, vaid hoopis rekordite püstitajateks. Mägimiskursuse pole neile vist veel korraldatud, kuid rulatamist näib vähemalt üks kitserahva esindaja tõsiselt fännavat. Oma sõravaeva vähendades läbis USA-s elav kits **Happie** rula **25 sekundiga tervelt 36 meetrit**, püstitades nõnda kitserula maailmarekordi!

Segaverelised on andekad!

Inglismaal, Norwichis elav koer **Ozzy** ei hiilga haruldase sugupuuga ega ole läbi teinud isegi tavalist koerakoolitust: segaverelist borderferjerit on kantseldanud ainult ta peremees, puusepa ametit pidav Nick Johnson. Kui Ozzy sugulased tegutsevad põhiliselt karjakoertena, siis Ozzyle meeldib tegelda hoopis akrobaatikaga. Peremees proovis talle koguni kõielkõndimist õpetada – ja treeninguid kroonis edu. **3, 5 meetri** pikkuse köieteel läbis Ozzy **18, 22 sekundiga**, jäädvustades nii enda kui ka oma peremehe nime Guinnessi rekordite raamatusse!

ROKKFESTIVALID 1.

Vello Salumets

Rokkfestivalide ilmumist meediakanalitesse ei saa võtta üllatusena. Need festivalid on olnud osa noorsoomuusikast ja ajapikku kujunenud vaat et maailma-vaateks. Sõna „festival”, mis on tulnud ladinakeelsest sõnast *festivus* – pidulik –, muutus keskajal sõnaks *festivale* – aastapidu, peokoht või pidu üldiselt. Sealt levis see sõna kõikjale, kus tegu reeglipäraselt korduvate muusika-, filmi-, kunsti- jne pidustustega. Kui festivalide algaegadel liitus inimmass, et kohtuda surnutega kas siis ohvrite, tseremooniade või toidu abil, mida on kerge seostada paganlike riitustega, siis võib ka hilisemad festivalid panna samasse patta koos muu saatanliku muusikaga. Sellest vaatevinklist nähtuna on üsna endastmõistetav, et rokkfestivalidel esinevad alkoholi- ja uimastiprobleemid, ehk siis nende festivalide loosung „Hukatus on ukse ees!”

USA esimestel muusikafestivalidel, mis peeti juba **1858.** aastal Massachussettsis, taolisi probleeme veel ei eksisteerinud. 20. sajandi keskel korraldati juba sadu

Simon & Garfunkel

festivale ja 1960ndate aastate lõpus tundus, et pea pooled ameeriklased jooksid kaasa muusikafestivalide karusselliga. Statistika andmeil peeti 1969. aastal USA-s 10 000 muusikafestivali – klassikalisest muusikast bluusini, folgist džässini ja rokini. Miks siis muusikast oli saanud nii mõjuv inimmassesse liigutav jõud? Üheks põhjuseks oli kindlasti 1950ndatel alguse saanud rokkmuusika tõus. Samal ajal andis tehnika areng igapäevase võimaluse kuulata seda uut kuuma ja erutavat rütmi kas siis raadiost, plaadimasinast või hiljem ka telekast. Noorsoost sai omaette klass, kelle aated ja loosungid veeresid üle riigipiiride. 1950ndatel rokiti all, 1960ndatel algul istuti ja lauldi Bob Dylani taktis, seejärel marsiti ja aastakümne keskel olid kokkusaamistel olulised nii juuksed, riided kui tantsud. Vool lülitati sisse, keerati hingeliselt end õigele lainepikkusele ja hüpati süsteemist välja. Uus aeg oli ukse ees – Veevalaja aeg.

Läbimurdeks sai 1967. aastal **Monterey Rahvusvaheline Popfestival**, mis oli San Francisco elustiili ja muusika kõrgpunkt. Samas peegeldas see hästi ameerika unelmat vabadusest ja igavesest noorusest. San Francisco ja kogu USA läänerannik oli paljudele kujunenud kullamaaks üsna mitmes tähenduses. Pop- ja rokkmuusikast sai rokk-kultuur. Selle pea-altarina toimis veel esinemislava, kuid jutlustaja ja sakrament ehk heli ja valgus paisati publikule täiesti uues kuues. Väikesed intiimsed klubid olid „out” ja suured kontsert-

hallid ning vabaõhulavad „in”. Sündis väljend „**psühhe-
deelia**”, mis tulenes kreekakeelsest sõnast „nähtav elu
või hing”. Hing sai seega lihaks ja valguseks, mis selles
kontekstis tähendab jõulist enesesse tõmbumist,
tunnetevoolu, kus heameeleaistingud on ülitoonitatud
kas siis muusika, heliaparatuuri või hoopis teatud
keemiliste ainete mõjul. Tagasi loodusesse! Tagasi
keskaega, mil räägiti veel tõtt ja harras kirikumissa
ühendas inimese millegi kõrgemaga.

Monterey kolmepäevane festival oli ja on kõigi
rokkfestivalide EMA. Festivali organiseerijate ideeks
oli luua pidustus, kus lisaks kuulsustele võiksid ka
vähem tähelepanu äratanud artistid oma kunsti näida-
ta. Festivali kutsuti toetama hinnatud protežeed **Mick
Jagger, Paul McCartney, Donovan, Smokie Robin-
son, Paul Simon, Brian Wilson** ja **Johnny Rivers**.
Ükski neist, kellele pakkumine tehti, ei öelnud ära.
Isegi need, kellel olid ees muud kontserdid. Nad kas
loobusid neist või viisid üle teisele ajale. Festivali
ettevalmistuseks oli aega napilt paar kuud. Selle ajaga
pidi valmima lõplik esinejate nimekiri, tööload välis-
maa bändidele, tuli broneerida hotellitoad ja reisipile-
tid, müüa reklaamiõigusi, hankida heliaparatuur jne.
Tööd oli kuhjaga. Samal ajal valmistus 30 000 elanikuga
Monterey koos 46 kohaliku politseinikuga vastu võtma
ligi sajatuhandelist pealtvaatajate massi. High Asburyist
ja Sunset Stripist hakkasid linna voolama nahkpükstes
ja pärlitega ehitud hipiperekonnad, Oaklandist pläristas
oma masinatel kohale purjus ja narkouimas Põrgu-
inglite (*Hell Angels*) tsiklijõuk, põhjast ja lõunast tulid
suvevaheaega veetma tudengid. Lisaks saabusid sajad
groupie'd ehk bändidega kaasajõlkuvad preilid ja paar
tuhat ajakirjanikku, kellele oli jagatud pressikaarte. Kui
kohalik linnapea seda massi nägi, valdas teda hirm. Kui
aga kohale saabus sajaliikmeline politseikomando,
rahunes mees maha. Loomulikult oli Monterey festivali
ajal ka probleeme, kuid õnneks vähe ja kogu üritus
sisuks oli, nagu kuulutustel lubati, „Muusika, Lilled ja
Armastus”.

Kontserdi esimesel päeval astusid lavale niisugused
artistid kui **Low Rows, Simon & Garfunkel**, ja USA-
sse kolinud **Eric Burdon** koos uue ansambliga New
Animals. Seega polnud sel päeval eriti raju muusikat
pakkuda, aga keegi seda ka ei igatsenud, sest see oli
alles algus. Järgmine päev oli bluusipäev. Üksteise järel

ilmusid lavale Canned Heath, Mike Bloomfield,
Steve Miller Blues Band, Jefferson Airplane jne.
Kui lavale ilmus The Big Brother & The Holding
Company, kus laulusolistiks uus täht **Janis Joplin**,
oli selge, et publikut hakatakse juhtima psühhe-
deelia radadele. See oli midagi uut ja vapustavat! Publik oli
lummatud. Kell üks öösel astus lavale must mees, üks
rokimaailma säravaimaid tähti Otis Redding, kes
hüüdis mikrofoni: „Kas mul on õigus, kui siin on koos
armastust täis publik? Jeeees, siis armastagem üks-
teist!” Nii kuulutas must mees ja valge publik oli sama
meelt. Kõik toimus looduslikus templis, kus juhtijaks
korralik preester, must kuningas Otis Redding.

Kuigi kolme päeva jooksul oli esinejate kaart üsna
tugev, oli siin-seal nurinat, et laval ei nähtud biitleid
ega rollinguid, samuti Bob Dylanit, sest mis festival see
ilma Dylanita on. Laval käisid veel niisugused super-
bändid kui Buffalo Springfield ja The Who. The Who
esinemise lõpus hakkasid Pete Townshendi kitarri-
keeled katkema, laval lõhkesid suitsupommid sel ajal,
kui Pete oma kitarri vastu lava tükki raius. Keith
Moon peksis samal ajal laiali oma trummikomplekti ja
laulja Roger Daltrey loopis mikrofone tundmatusse
avarusse. Elektriline inferno ehk põrgu oli kerkinud
lillede keskele. Siis astus lavale Jimi Hendrix. Sündis
Monterey üks legendidest. Jimi näitas publikule, mis
asi on musta mehe toores jõud muusikas. See oli avalik
ja häbenematu, samas hell armastus. Kui Hendrix
kiskus loo lõpus taskust välja bensiinipudeli ja süütas
oma kitarri põlema, sai publik aru, et selle mehe vara-
salv on lõputu. Oli 18. juuni 1967.

Nii lõppes Monterey esimene ja ainus popfestival,
millest hiljem ei kuulnud enam kippu ega kõppu. Mis
siis valesti läks? Idee oli ju hea, esinejatele maksti vaid
kulutusrahad ja heategevuse jaoks saadi kokku 300 000
dollarit. Festivalist tehti väga hea dokumentaalfilm ja
publikule pakuti kirkaid tähti ning uusi üritajaid.
Probleemiks sai hoopis idee ja tegelikkuse vastuolu. Kui
festivalipublik oli linnast lahkunud, algas musta pesu
pesemine. Ette hakati viskama nii publiku kui ka
esinejate halba käitumist, uimastite tarvitamist, hipide
moraalitust jne. Vigu leiti ka organiseeri-
mises ja seepärast ei pakutud korralda-
jatele Monterey enam uusi šansse.

Midagi ka kõrvadele:

<http://www.youtube.com/watch?v=xNrygTqxOFA>

<http://www.youtube.com/watch?v=3N3eDAiRaN8>

AUTODEST

Ütle üks hea autolapse nimi!

Indiaanipealiku nimega superkangelane

Jüri Trouberg

„Knight Rider“

Pontiac Solstice coupe 2009

Pontiac 1928

Mõned põnevusseriaalid (ja nende kangelased) on sedavõrd vintsked, et neid vaatavad ühesuguse huviga nii lapsed, vanemad kui ka vanavanemad. Üks sellistest järjefilmidest on „Knight Rider“ David Hasselhoffiga peaosas – seriaal, mille esimesed osad jõudsid vaatajateni aastal 1982 – 1986 ja mille viimane sari loodi 2008 – 2009. Lisaks seriaalidele seikleb sama sangar veel ka kolmes telefilmis ja paljudes videomängudes. Kes on vähemasti ühte osa seriaalist näinud, see teab, et inimikangelase kõrval on filmides tähtis koht tegelasel nimega **KITT**. Kõlab nagu kassi nimi, ainult et kassil pole rattaid all. KITT aga ei uhkelda ainult ratastega, vaid ka kuuli-, tule- ja kes-teab-veel-mille-kindla kabiini, turbokiirenduse, elektroonilise supermälu, kõnevõime ja mitmete teiste „üliautolike“ võimetega.

Kes siis sellist sõpra ei tahaks! Käivad kuulujutud, et Hasselhoff, kellele olevat kingitud koguni kaks KITT-i, hoidvat ühte neist tänini oma elutoas. Kokku

valmistati „Knight Rideri“ jaoks aja jooksul 23 autot, millest enamjagu filmimise käigus hävis. Seriaali fännid väidavad, et viis masinat on siiski elusate ja tervetena jõudnud kollektsionääride kätte.

Mis marki masin see legendaarne KITT siis oli? Auto nime järgi (mis on akronüüm sõnadest **Knight Industries Two Thousand**) tema valmistajat ära ei arva, kuid asjatundjad teavad, et tegu on General Motorsi autoga **Pontiac Firebird Trans-Am**.

Pontiaci eelajalugu sai alguse juba üle-eelmisel sajandil: aastal **1899** rajasid Albert G. North ja Harry G. Hamilton Pontiacis vabriku, kus otsustasid ka autosid tegema hakata. Esimene kahesilindrilise mootoriga, 450 kilo kaalunud masin leidis 1907. a. New Yorgi autonäitusel heakskiitu ning järgmisel aastal valmistati juba üsna mitmeid Pontiaci nime kandvaid autosid.

Tõsisem tootmine läks aga lahti alles aastal 1926, kui Pontiac kuulus juba General Motorsile. Enne Teist maailmasõda sai Ameerikas populaarseks üpriski kallis Pontiac Chief, kuid siis tuli tagasilöökk: autotehas läks täielikult üle sõjamasinate tootmisele. Sõja järel algas taas uute elegantsete Pontiacide valmistamine: tänavatele ilmusid Pontiac Pathfinder, Bonneville, Astre ja teised uhked masinad. Kõige suurema populaarsuse saavutas aga kahtlemata Pontiac Firebird Trans-Am, mille „Knight Rideri“ tegijad valisid oma KITT-i prototüübiks.

Aastakümnete jooksul lisandus veel terve hulk ilusaid kõlava nimega autosid: Pontiac Grand Prix, Pontiac Aztek, Pontiac Parisienne, Pontiac Sunbird jne jne, kuid praeguseks on nimekiri sulgunud: viimane auto, Pontiac **2010 G6**, ehitati 2010. aasta alguses. Võib-olla alustab Pontiac kunagi veel oma võidukäiku: tema (ja ta Michigani osariigis asuva kodulinn) on saanud oma nime 18. sajandi teisel poolel elanud **indiaanipealiku Pontiaci** järgi, kes olevat olnud vägagi vintske võitleja. Pealikkumee- nutab ka automargi logo – noolepea.

PONTIAC

ANGRY BIRDS SPACE

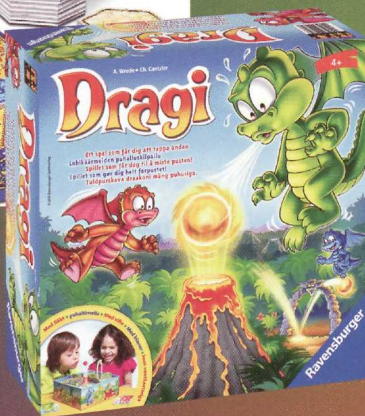
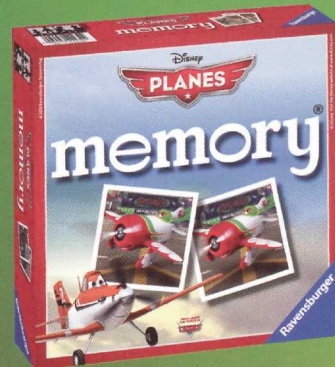
LINNUD MÄNGIVAD ILMARUUMIS

Angry Birds'i nime kasutavad kurjad linnud ei kavatse ilmselt ka sügisel oma tembutamist jätta: uue uhke mänguga „Angry Birds. Kosmos“ on nad asunud koguni ilmaruumi vallutama! Kurjalindude vembud muutuvad aina keerukamaks, nii et nende kosmosemängu alla kolme aasta vanuste laste kätte anda ei soovitata – peamiselt ikka seepärast, et kurjalindude ehitiste juurde kuulub palju väikesi detaile. Kuid mäng vajab ka osavaid käsi, et üles ehitada kurjalindude vaenukants – loss: tiivulistel paharettidel on ju vaja millelegi pihta saada! Millest on tekkinud Angry Birdsi vastuolu sigadega, seda teavad ilmselt ainult kurjalinnud ise – igatahes vajavad nende suhted klaarimist isegi kosmoses.

Meie seekordseks ülesandeks aga on joonistada või kirjeldada KOSMOSERAKETTI, millega teie, head lugejad, ilmaruumis sooviksite reisida! Kui te ei soovi oma raketti kurjalindudele pühendada, siis võiks see sõiduk kanda näiteks nime Gentle Bird ehk Leebe lind.

Ootame teie fantaasia vilju toimetusse hiljemalt **5. novembriks 2013!**
Peauhinna on Angry Birdsi kosmosemäng Rimonnelt!

IKKA SÕPRADE SELTSIS!

Ega ilmaata sügisesi koerustempe tehes ei küsi sellest, et käes on mõnus nädalavahetus: nii mõnelgi pühapäeval tuleb loobuda sõpradega matkale minekust ja muudest õuerõõmudest. Aga ega seepärast veel maksa vaba aega veeta üksnes arvuti ees konutades! Kutsu aga sõbrad külla ja pane lauale Ravensburgeri mängud. Uue multika „Lennukid“ fännid saavad oma mälu teritada samanimelise memory-mänguga, „Draakon“ passib mängimiseks siis, kui sul on külas parim sõber, kes oskab draakoni saba kasvatades naljast lugu pidada ja „Indigo“ on põnev mäng kõigile neile 8 – 99aastastele, kes tunnevad huvi aarete otsimise vastu. Indigo on sügavsinine värv, mida Indias osati indigotaimedest valmistada juba iidsetel aegadel, ning loodetavasti aitab indigosinine mängulaud ka kõige põnevamatel hetkedel kalliskiviküttidel pea selgena hoida. Mängu juurde kuuluvad safiirid, ametüstid ja merevaik võivad nii mõnelgi silmad kirjuks võtta!

Aga missuguseid ehteid või muid iluasju võiks valmistada Eestis leiduvatest kivimitest? Joonistage ja kirjutage meile sellest ning saatke oma ideekavandid toimetusse enne **5. novembrit 2013!** Parimatele juveliiridele auhinnaiks Ravensburgeri lauamängud Rekatolt!

NB! Hea ülevaate mängu-uudistest saad Rekatolt internetikauplusest www.rekato.ee

Ravensburger

